

KREŠŤAN

ČASOPIS PRE PESTOVANIE DVCHOVNÉHO ŽIVOTA

ROČNÍK 7

JÚN 2008

ČÍSLO 9

*„Každý, kto verí, že Ježiš je Kristus,
narodil sa z Boha.“ (1J 5,1)*

OBSAH

Úvod	3
Kto je veriaci	3

Zotrúvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve – viera pôsobiacia skrze lásku

Viera a jej dôsledky (<i>J. Siracký</i>)	4
Odkiaľ pochádza Biblia	4
Dar, ktorý čaká na teba	5
Ak hovorí Biblia pravdu, tak potom	6
Ako dosiahnuť ospravedlnenie (<i>M. Vyhnánek</i>)	6
Miesto odpočinutia duše	7
Päť otázok	8
Neopakovateľná príležitosť	8
Svedok Pána Ježiša (<i>D. Mojžiš</i>)	18
O čom rozmýšľate (<i>J. Siracký</i>)	12
Láska a duchovné dary	14
Smieme jesť krv? (<i>F. Butcher</i>)	16
Trendy v cirkvi v postmodernej dobe	17
Manažérstvo v cirkvi? Utečte od toho (<i>A. Franc</i>)	23
Varovanie pred Emergency Church	24
Prichádzajúca celosvetová vzbura voči Bohu	25

Zotrúvali pri lámaní chleba – osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Krv (<i>F. Butcher</i>)	29
Všetko v Kristovi (<i>J. Šerfel</i>)	31

Zotrúvali na modlitbách

Modlitbou k činu (<i>J. Kurz</i>)	32
Správy zo zborov	35

Časopis KREŠŤAN zasielame každému zadarmo. Náklady na tlač a distribúciu sa uhrádzajú z dobrovoľných zbierok a príspevkov veriacich v Pána Ježiša Krista na č. účtu 262 482 8585/1100, osobne, alebo poštovou poukážkou na adresu redakcie. **Ďakujeme všetkým, ktorí na túto potrebu pamätali.**

KREŠŤAN, časopis Kresťanského zboru Bratislava

Redakcia: Kresťanský zbor v Bratislave, Tehelná 22, 831 03 Bratislava

Za redakciu zodpovedá: Miroslav Vyhnánek, Daniel Lešík, Ivan Opavský

Kontakt: e – mail; m.vyhnaneck@zoznam.sk tel.02/62314916

daniel.lesik@zoznam.sk tel.02/55561833

Distribúcia pre Českú republiku: Vladimír Komárek

Tylova 167, 739 61 Třinec – Kanada

ISSN 1336 – 5142

ÚVOD

Kto je veriaci?

„Každý, kto verí, že Ježiš je Kristus, narodil sa z Boha.“ (1J 5,1)

Dnes sa myslí, že veriaci je každý človek, ktorý patrí k niektorej z cirkví, vyznáva, že verí v Boha a nežije nemorálne. Nič z toho nie je pravda podľa výroku apoštola Jána. Veriaci je každý, kto sa narodil z Boha. Taký veriaci verí, že Ježiš je Kristus. Teda na svete sú dve skupiny veriacich. Tí, čo sa narodili, a tí, čo sa nenarodili z Boha. Paradoxná je skupina veriacich, ktorí sa nenarodili z Boha. Podľa vlastnej mienky a z pohľadu ostatných ľudí sú to veriaci. Podľa Boha nie.

„Každý, kto verí, že Ježiš je Kristus, narodil sa z Boha.“ Týmto výrokom apoštol Ján nemyslí, že pre narodenie z Boha stačí povedať: **„Áno, ja verím, že Ježiš je Kristus“**. Ťažiskom nového rodu je poznanie Pána Ježiša Krista. Kto a kým je Kristus pre teba, milý čitateľ? Je cudzí tvojmu srdcu alebo blízky? Je tvojím Spasiteľom a Pánom? Ak takto hovoríme o viere, zistíme, že viera je osobný vzťah medzi Kristom a človekom založený na poznaní Krista.

Ako postupujeme pri spoznávaní človeka? Začíname zbieraním hodnoverných informácií a hľadáme niekoho, kto je dôverne blízky tomu, koho chceme spoznať. Ale ako aplikovať tento postup na Krista? Kto ho takto pozná? A kde získame o ňom hodnoverné informácie?

Podľa slov samotného Krista je jeden písomný zdroj celý o ňom. **Biblia**. Je zbytočné hľadať ho v iných posvätných knihách. A je jediná bytosť, ktorá ho dokonale a dôverne pozná. Podľa slov Kristových, je to jeho Otec: **„Nikto nepozná Syna, iba Otec.“** Je pozoruhodné, že nie matka. **NIKTO NEPOZNÁ SYNA**, teda ani matka! Keď hovoríme o Ježišovi je zrejmé, že matka je Mária. Teda podľa samotného Pána Ježiša Mária nie je hodnoverný zdroj poznania. Je zbytočné dôverovať v Máriu ohľadne poznania Krista a jej príhovor za spasenie svojej duše. Nie Mária, ale iba Otec pozná Syna. Keď myslíme na Jozefa ako otca, vieme, že Jozef nesplodil Ježiša. Nebol jeho otcom. Na koho myslel Ježiš ako Otca? Odpoveď na túto otázku je: **Mysli na Boha!** Boh je Otec Pána Ježiša Krista.

Ak teda chceme spoznať Krista, musíme sa v tomto obrátiť na Boha.

Ak sa chceme pýtať Boha na Jeho Syna, to môžeme iba srdcom a vierou Božiemu slovu. Tu je počiatok cesty k novému rodu. **Veriť Bohu a Jeho svedectvu o Kristovi.**

Čo hovorí Boh o Kristovi v Biblii? Hovorí, že je Jeho Syn. Dosvedčuje, že Syn nemá ani počiatok, ani koniec, že má v sebe život, ktorý trvá na veky. Hovorí, že Syn je Boh Jemu rovný a Božie Slovo, ktorým povstal celý svet. Stačí to pre vieru? Stačí. Milí čitatelia, a tento Kristus, Syn živého Boha, zomrel za nás. Tak miluje Boh svet, že dal svojho jednorodného syna, aby nikto nezahynul, kto verí v neho.

Prijat' Krista Ježiša ako Pána do svojho srdca podľa svedectva Boha znamená narodiť sa z Boha a stať sa podľa Boha veriacim. Ste veriaci podľa Boha, milí čitatelia?

Za redakciu Kresťan Miroslav Vyhnánek

Zotrúvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve - viera pôsobiaca skrze lásku

Úvahy o učení Pána Ježiša a Jeho apoštolov a prejavoch Božieho života v kresťanovi a prostredníctvom kresťana v rodine, miestnom zbore a medzi ľuďmi.

Ján Siracký

Cestou životem, 13.12.1962

VIERA A JEJ DÔSLEDKY

„Každý, kto verí, že Ježiš je Kristus, narodil sa z Boha.“ (1J 5,1)

Biblia, Božia kniha, je plná Božského učenia a vzácných zaslúbení. Keby sa niekto pýtal, či sú tie zaslúbenia platné a to učenie pravdivé, tomu odpovie sám Pán Ježiš: **„Musíte sa narodiť znova.“** Kto by chcel pochopiť toto učenie len rozumom, ten povie ako Nikodém: **„Ako sa to môže stať?“** Takým však odpovedá Pán: **„Kto čuje moje slová a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život.“**

Čo sa stane s človekom, ktorý uverí tomu slovu a oddá sa Kristovi? V takom človekovi začne pôsobiť moc Božieho svetla. To, čo mu bolo prv skrytým tajomstvom, stáva sa jasným a zrozumiteľným. Staré veci pominuli a všetko sa stalo novým.

Novým rodom poznávame osobne, čo je to byť novým človekom, novým stvorením. Každé učenie, ktoré sa týka vnútorného, duchovného života, stáva sa našou osobnou skúsenosťou. No najprv ho musíme vierou prijať. Musíme prijať celú pravdu, celé učenie, lebo Kristus je nerozlučne spojený so svojim slovom. Ako prijímame bankovku s dôverou v banku, ktorá ju vydala, tak prijímame Božie učenie a zaslúbenia s dôverou v Boha, ktorý ich vydal. Preto je viera v Ježiša Krista, v Jeho osobu, Božským činiteľom v živote kresťana.

Cestou životem, 23.2.1962

ODKIAL' POCHÁDZA BIBLIA?

Istý mysliteľ dospel v úvahách o vzniku Biblie k nasledovným záverom:

Sú štyri možnosti jej pôvodu. Môže pochádzať od dobrých ľudí, od zlých ľudí, od Boha alebo od diabla. Ale z jej obsahu vyplýva, že dobrí ľudia ju nenapísali, pretože by často klamali v častiach, v ktorých je napísané: **„Takto hovorí Hospodin!“** Zlí ľudia ju nemohli napísať, lebo by hovorili sami proti sebe v statiach, v ktorých hovorí Biblia o ich hriechoch a odsúdení zlých ľudí. Satan ju určite nepísal, pretože Biblia hovorí o ňom ako o otcovi lži a vrahovi, ktorého koniec je večné odsúdenie v ohnivom jazere horiacom ohňom a sýrou. Logicky zostáva iba jeden možný záver. Biblia je tým, čo hovorí sama o sebe, Božím Slovom.

Drahý priateľ, toto Božie Slovo ti slúži k večnému živou alebo večnému zahynutiu.

Nebo a zem sú dočasné a raz príde ich koniec, ale Slovo Božie trvá večne. Vystáva pred tebou otázka: Keď je Biblia Božie slovo, čo s ním urobíš? Ako naložíš so slovom Božej lásky o Spasiteľovej krvi preliatej i za tvoje hriechy? Pohrdneš ním v nevere, zostaneš nečistý pred Bohom a raz vojdeš do ohňa Božieho hnevu?! Alebo uveríš Bohu, pokoriš sa ako nečistý a prídeš k Spasiteľovi s prosbou o odpustenie svojich hriechov? Biblia nabáda k opatrnosti, radí múdro: **„Opatrný, keď vidí zlé, skryje sa; ale hlupáci prejdú a pykajú.“ (Pr 22,3).**

Neprejdí popri možnosti svojho očistenia krvou Pána Ježiša. Ver Božím slovám v Biblii a vezmi v nich sľúbené odpustenie hriechov. Potom sa už nemusíš báť ani smrti, ani večného zahynutia. *Upravené*

Ako ďaleko je do pekla?

Baníci fárili do bane. Ako zostupovali nižšie, jeden z nich prehodil: „Dnes je tu veľmi horúco. Ozaj, ako ďaleko je asi do pekla?“ Po krátkej odmlke sa ozval veriaci baník: „Presnú vzdialenosť neviem. Ale ak sa pretrhne lano, ocitnete sa tam v priebehu jednej minúty.“

Večný život; ročník III., máj-jún 1970, číslo 3

DAR, KTORÝ ČAKÁ NA TEBA

Malé mestečko Betlehem bolo miestom, kde dal Boh svoj najväčší dar človeku – svojho milovaného Syna. Bol to dar neporovnateľný s inými. V Betleheme zvestoval anjel radostnú zvesť: **„Nebojte sa, lebo hľa, zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude všetkému ľudu, lebo narodil sa vám dnes Spasiteľ, ktorý je Kristus, Pán, v meste Dávidovom.“** (Lk 2,10-11)

Bola to nesmierne veľká láska, ktorou bol pohnutý Boh oproti nám, keď nám dal ten nevýslovný dar. **„Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby každý, kto verí v neho nezahynul, ale mal večný život.“** (J 3,16)

Apoštol Pavol nám oznamuje, že tento dar bol daný, keď sme my boli ešte hriešnikmi! **„Ale Boh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás.“** (R 5,8)

Apoštol Ján to potvrdzuje: **„V tom sa zjavila láska Božia v nás, že svojho jednorodeného Syna poslal Boh na**

svet, aby sme žili skrze neho. V tomto je láska: nie že by sme boli milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svojho Syna ako zmierenie za naše hriechy.“ (1J 4,9-10)

Písmo nám pripomína, že Pán Ježiš **„sám vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo.“** (1Pt 2,24) „Drevo“, ktoré mal Peter na mysli, bol golgotský kríž, lebo to bolo miesto, kde **„Kristus zomrel za naše hriechy.“** (1K 15,3)

Keď sa podáva dar, môže byť alebo prijatý, alebo odmietnutý. Keď sa káže Spasiteľ, ktorý je nevýslovný Boží dar, môžeš Ho, milý čitateľ, prijať vierou alebo odmietnuť neverou. **„Ale všetkým, ktorí ho prijali dal právo a moc stať sa Božími deťmi.“** (J 1,12) Všetci, ktorí prijali Pána Ježiša vierou, prijali dar večného života, lebo **On je ŽIVOT.** **„Ale darom Božím daným z milosti je večný život v Kristu Ježišovi, našom Pánovi.“** (R 6,23)

Teraz je príhodný čas, aby si prijal, milý čitateľ, ten drahocenný dar. Nič nemusíš zaplatiť. Keď Ho raz prijmeš, budeš môcť zaň poďakovať Bohu a vo svojom živote preukázať, akú má pre teba hodnotu tvoj Spasiteľ a Pán. Boh podáva dar bez peňazí. Prichádza z „dreva“, z kríža, kde trpel, preliat svoju krv a zomrel za naše hriechy. Prichádza od Boha, takpovediac, zavinutý v mnohú lásku milostivého Darcu Boha a je určený pre každého hriešnika. Chceš Ho prijať teraz?

Cestou životem 28.2.1962

AK HOVORÍ BIBLIA PRAVDU, POTOM...

„**Tvoja pravda na pokolenie a pokolenie...**“ (Žalm 119,90)

„Jediné, čo mi kazí radosť zo života, je Biblia a strach z myšlienky, že je pravdivá“, sťažoval sa priateľ priateľovi. „Ak by som mal istotu, že smrť je večný spánok, mohol by som sa nerušene radovať. Ale takto? Ak je Biblia pravdivá, tak som na ceste do pekla a načo sa potom v živote namáham, načo vlastne žijem?“

Milí čitatelia, ako čítate vy Bibliu? Máte z jej pravdivých slov obavy, ktoré Vám kazia radosť zo života? Otvorte dnes Bibliu a prijímajte každý výrok z úst živého Boha v nej ako pravdu a aj vy prídete ku poznaniu pravdy, že hoci ste hriešnici, blúdite a idete do pekla, nemusíte zahynúť, pretože aj vy ste spasení, ak prijmete odpustenie hriechov vierou v Pána Ježiša Krista. On zomrel za vaše hriechy a vstal pre vaše ospravedlnenie. Pán Ježiš Kristus povedal: „**Ja som tá cesta, pravda i život. Nikto nepríde k Otcovi, len skrze mňa.**“ (J 14,6)

Ale iný človek, keď dostal Bibliu, začal ju usilovne čítať a po istom čase hovoril manželke: „*Anna, ak je Biblia pravdivá, sme na zlej ceste a blúdime*“ a usilovne ju čítal ďalej. O niekoľko dní jej povedal: „*Anna, ak má Biblia pravdu, tak ideme do zahynutia*“ a pokračoval v čítaní a premýšľaní nad jej slovami ďalej. Treťoukrát ale oznámil svojej žene s veľkou radosťou: „*Anna, ak je Biblia pravdivá, tak potom som spasený.*“

Miroslav Vyhnánek

AKO DOSIAHNUŤ OSPRAVEDLNENIE

„**Pán Ježiš povedal PROTI niektorým, ktorí dúfali V SEBE, že sú spravodliví a ostatných nemali za nič...**“ (Lk 18,9)

Božiu spravodlivosť nemá okrem Boha nikto. Človek ju môže nadobudnúť jedine odpustením svojich hriechov a nie vlastným úsilím. Ide o spravodlivosť tú istú, akú má sám Boh! Bez hriechu, v dokonalej harmónii s požiadavkami Božieho zákona. Kto z ľudí môže o sebe povedať, „*Som bez previnenia, nemám nijaké hriechy*“, keď Boh tvrdí: „**Všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej...**“ Napriek tomu je mnoho ľudí „...ktorí dúfajú v sebe, že sú spravodliví...“ Nosia to v sebe, myslia si, že sú spravodliví na základe svojich skutkov, svojej služby Bohu. Postia sa a dávajú desiatky zo všetkých príjmov a dúfajú v sebe, že sú spravodliví. Domýšľajú si. Stavajú na tom svoje presvedčenie a sú na seba aj dostatočne pyšní a v hodnotení seba s inými vychádzajú s hrdo vztýčenou hlavou. Ostatných nemajú za nič. Takí boli v časoch Pána Ježiša farizeji. Aby zbúral v nich vybudovanú „*skutkospravodlivosť*“, povedal proti nim toto slovo. Hovoril **PROTI** nim. Bohu sa nepáči náboženská pýcha. V očiach Svätého Boha je ako ohydné rúcho. Každý, kto sa povyšuje, bude ponížený. Myslieť v sebe, že som spravodlivý je to isté, ako povedať, že som nikdy nezprehrešil. Ale je to pravda pred Bohom? Prísť do chrámu a predložiť Bohu svoje dobré skutky je ako chváliť sa ohydným rúchom. Taká je v očiach spravodlivého Boha naša spravodlivosť. Je ohavné postaviť sa v pýche pred Bohom, ktorý vie, o všetkých previneniach, tajných hriechoch a morálnej nečistote každého človeka.

Teraz sa pozrime na srdce colníka. Mal jasné vedomie vín. Čo všetko vyko-

nal nevieme, ale Pán Ježiš opisuje so záľubou colníkovu bázeň a poníženosť pred Bohom – stojí zďaleka, bije sa v prsia a pokorne volá o milosť: „**Bože, buď milostivý mne hriešnikovi!**“ Na rozdiel od farizea a ľudí jemu podobných mal v sebe vinu, vedel, že je hriešnik a prijal tento fakt. Svedomie osvietené Božím zákonom ho obvinilo, postavilo pred Boha ako hriešnika a pokorilo. Kto raz zhrešil, je hriešnik. A hriešnik je vinný Bohu a zahynie. Jedno prestúpenie Božieho zákona stačí, aby bol človek odsúdený ako nespravodlivý. Colník sa pokoril pred Bohom a v ponížení založil odpustenie svojich hriechov na Bohu. Na Božej milosti. Nedúfal v sebe, že je spravodlivý a preto mohol začať dúfať v milosť v Bohu! Pokorným Boh dáva milosť. Jedine hriešnik môže vidieť takéhoto Boha! Boha, ktorý je milosrdný a neodpláca podľa zásluh.

Iba pokorený človek môže veriť v Boha, ktorý sa zľutováva nad hriešnikom a uvidieť v ukrižovanom Kristovi svojho zástupcu pred Bohom. Jeho ruky, ktoré vždy len dobré robili, pribité ku križu pre všetko zlé, čo som ja porobil. A Jeho nohy pribité ku križu pre všetky zlé cesty, po ktorých som chodil. Hriešnik dúfa v Božiu milosť ukázanú v ukrižovanom Kristovi, apeluje na ňu, volá vydaný Božej milosti – Bože, buď milostivý mne hriešnikovi. A podľa slov Pána Ježiša, odchádza ospravedlnený.

Ospravedlnený z Božej milosti, z Božieho milosrdenstva zjaveného v smrti Kristovej a Kristovom vzkriesení. Očistený od každého hriechu nie pre svoje skutky, ale preto, že Kristus zomrel za naše hriechy a ospravedlnený nie pre svoju spravodlivosť, ale preto, že Kristus vstal pre naše ospravedlnenie pred Bohom. Aký je On pred Bohom, takí sú všetci veriaci v Neho. On je dokonale spravodlivý a takí sú aj všetci očistení Jeho krvou. Veriaci v Neho. On je ich spravodlivosť. Veľký dar Boží. Byť sprava-

vodlivým pred Bohom to nie je len byť bez hriechov, ale nesmierne viac. To je byť skrytý v Kristovi a Jeho spravodlivosť a stáť pred Bohom v Kristu ako taký, čo nikdy nijaký hriech nevykonal. Toto je byť Bohom ospravedlnený. Tak veľký dar je ospravedlnenie milosťou.

Milý čitateľ, už si volal na Boha: Bože, buď milostivý mne hriešnikovi? Volaj na Neho, dokiaľ je blízko: „*Pane Ježišu, zmiluj sa nado mnou!*“
Poníž sa a nájdeš vieru v Boha, ktorý odpúšťa všetky hriechy a oblieka do svojej spravodlivosti dúfajúcich v Jeho milosť a zľutovanie.

Cestou životem, 16.12.1962

MIESTO ODPOČINUTIA DUŠE

„*A tak sa rušali od vrchu Hospodínovho cesty troch dní a truhla zmluvy Hospodínovej išla pred nimi cesty troch dní, aby im vyhľadala miesto odpočínutia.*“ (4M 10,33)

Keď ľud táboril, mal truhlu zmluvy uprostred tábora, keď sa dal do pohybu, truhla zmluvy išla pred nimi, predchádzala ich. Dobrý Pastier ide pred svojimi ovcami (J 10,3-4). Išiel pred nami cez smrť ku vzkrieseniu „cestou troch dní“. Z miesta porušenia zákona do života vzkriesenia.

V tých troch dňoch cesty, ktorou išla truhla zmluvy pred izraelským ľudom, máme tri skúsenosti:

1. *Vydanie sa Bohu,*
2. *smrť vlastnému „JA“;*
3. *vstanie k novému životu alebo: posvätenie, ukrižovanie a vzkriesenie.*

Náš verš však udáva aj účel tej cesty: „...**aby im vyhľadala miesto odpočívania.**“ Bola potrebná Božia múdrosť na vyhľadanie miesta odpočívku pre človeka. Také miesto nemohol nikdy nájsť človek svojím pátraním. Veľké Kristove dielo sebaobetovania, to bolo to hľadanie a nájdenie miesta, kde môžeme spočinúť v pokoji pred Božou tvárou. To, čo človek veľmi potrebuje, je miesto odpočívania. Naša unavená, ťažko obťažovaná duša bola zbavená

svojho bremena na Golgote. Poznali sme Toho, ktorý dáva odpočívnutie: „**Pod'ite ku mne všetci, ktorí pracujete a ste obťažaní, a ja vám dám odpočívnutie.**“ (Mt 11,28), a ktorý ešte stále pozýva do svojho odpočívania: „**Tak tedy ešte zbýva sobotenie, odpočinok ľudu Božiemu.**“ (Žd 4,9) Kde spočinula truhla zmluvy, tam spočinul ľud. Kde spočinul Pán Ježiš Kristus v slove a vôli svojho Otca, tam nachádzame odpočívnutie svojej duše aj my.

G. V. Wigram (1805–1879)

Večný život, ročník V., január-február 1972, číslo 1.

PÄŤ OTÁZOK

G. V. Wigram raz položil sudcovi Richardovi Hillovi týchto päť otázok: „**Je Kristus medzi tebou a prichádzajúcim Božím súdom?**“ Mohol odpovedať: „**Kristus zniesol na kríži celý súd na mojom mieste. Nikdy neprídem na súd, lebo som prešiel zo smrti do života.**“ (J 5,24)

„**Je Kristus medzi tebou a tvojimi hriechmi?**“ „Áno“, znela odpoveď sudcu. „**Kristus zomrel za moje hriechy, vyniesol ich na svojom tele na kríž a na kríži ich Hospodin uvalil na Neho.**“ (1K 15,3; 1Pt 2,24; Iz 53,6)

Na tretiu otázku neprišla odpoveď tak rýchlo. „**Je Kristus medzi tebou a Božím zákonom?**“ „No“, odpovedal, „**tak to vyzerá podľa Písma, i keď sa každý deň modlím: Pane nakloň naše srdce zachovávať tvoj zákon. Pavol ale napísal, že sme usmrtení zákonu a že Duch života v Kristu Ježišovi ma oslobodil od zákona hriechu a smrti.**“ (R 7,4; 8,2) V Skutkoch hovorí Peter, že kto núti veriaceho zachovávať zákon pokúša Boha a uvaluje jarmo na krk učeníkov, ktoré ani naši otcovia nevládali uniesť (Sk 15,10). Myslím, že som počul v zhromaždení, že zákon nie je ani základ, ani pravidlo života, že Kristus je oboje.“

„Veľmi dobre“, povedal Wigram. „**Teraz moja štvrtá otázka: Je Kristus medzi tebou a svetom?**“ Ešte váhavejšie zaznelo: „**Mám nádej, že je to tak, teda, malo by to tak byť. Pretože je napísané, že nás vytrhol z prítomného zlého veku a Pavol mohol povedať, že mu je svet ukrižovaný a on svetu. A taktiež Pán povedal, že jeho učeníci nie sú zo sveta ako ani On nie je.**“ (G 1,4; 6,14; J 17,16)

Napokon prišla posledná otázka: „**Je Kristus medzi tebou a Richardom Hillom?**“ Richard Hill sa zamyslel a povedal: „**Bojím sa, že tak ďaleko som neprišiel. Budem sa modliť o to a odpoviem na to Bohu.**“

Večný život; ročník III., júl-august 1970, číslo 4.

NEOPAKOVATEĽNÁ PRÍLEŽITOSŤ

„**Lebo čokoľvek seje človek, to bude i žať.**“ (G 6,7)

Jeden z najdôležitejších životných zákonov platných ako pre jednotlivca, tak i celé národy, je zákon sejby a žatvy. Žatva závisí od sejby. Len si spomeň me na svetové ríše v minulosti. Babylonská, Perzská, Grécka a Rímska. Kde sú? Zanikli, lebo siali zlé semeno. A dnes nezostalo na

scény sveta nič z ich slávy a moci. Ak sa niekto pokúša vyhnúť dôsledkom sejby, je to rovnaké, ako snaha „zotrieť slnko z oblohy“. Zákon sejby a žatvy je a zostane pravdivým. Všimnime si, s akou vážnosťou nás preto napomína sám Boh: „**Nemýľte sa...!**“ V ničom sa človek tak rád nemýli ako v zákone sejby a žatvy. Zaseje zlé a z nevysvetliteľného dôvodu verí, že zožne dobré. V tomto obraze je poľom náš duch a telo a osivom zameranie života na telo alebo ducha. Takto sejeme a zožneme alebo slávu, alebo zahanbenie.

Sejba nevery

Keď niekto žije v trvalom odmietaní Krista a v nevere zomrie, musí zožať aj dôsledky svojej nevery. Judáš zasial semeno zrady nevinnej krvi Pánovej a preto zožal večné výčitky svedomia. Pilát zasial semeno nevery v Pravdu a dožil život v temnote.

Sejba viery

Zomierajúci lotor zasial pred koncom svojho života semeno pokánia a viery v ukrižovaného Pána a zožal večný život. A po ňom ďalší a ďalší. Milí čitatelia, patríte medzi nich?

Sejba veriacich

Aj pre veriaceho je život časom sejby. Každý žne to, čo zasial. Ak sial do svojho tela, z tela zožne porušenie. Na druhú stranu, sejba v ducha donáša žatvu požehnaní. V živote zameranom pre uspokojovanie tela strieda dočasné uspokojenie trvalý nepokoj. Nesmieme zabudnúť na dôležité pravidlo. Žne sa viac ako sa zasialo. Jakob raz oklamal a zožal desať násobok. Izrael reptal 40 dní a za to 40 rokov putoval po púšti. Dávid sa raz bolestne prehrešil a meč neuhol od jeho domu do konca Dávidovho života. A tak by sme mohli pokračovať. Je to ako v prírode. Z jedného zasiatého zrnka sa zožne klas plný zrn. Dbajme preto, aby sme siali v ducha a z Ducha žali večný život.

Dopad sejby na iných

Ak ťa bude počuť vlastné dieťa ako niekomu klameš, onedlho ťa oklame. Ak bude vidieť, že podvádzaš, pretvaruješ sa, nebude dlho trvať a uvidíš, ako sa ono pretvaruje a podvádza ťa. Ale to platí aj o prejavoch Ducha vo veriacom človeku. Mnoho detí vošlo do požehnaní preto, že ich rodičia žili bohobojne.

Neopakovateľná príležitosť

Náš život je neopakovateľná príležitosť pre sejbu. Ak chceme, aby bol životom stráveným v práci pre Boha, musíme byť pripravení oddať sa Bohu. Až potom začneme rozumne hospodáriť so zverenými hodnotami pre život - časom, schopnosťami, peniazmi a majetkom, vlastnou dušou.

Čas

Prvá vec, s ktorou hospodárime, je čas. Kde ho trávime? Čas strávený v modlitbe, čítaní Božieho slova a v svätoslužbe Bohu prináša bohatú žatvu v časnosti aj večnosti. A naopak, čas strávený pre svoje vlastné záľuby znamená úplnú stratu. Čas pri Božom slove robí človeka užitočnejším a čas na modlitbách prehĺbuje poznanie Pána Ježiša a vynáša požehnanie. Čas strávený v služení je večný vklad do života ľudí.

Schopnosti

Aj toto je devíza, ktorou hospodárime. Môžeme ich spotrebovať pre vlastnú chválu, pýchu, hmotný zisk, alebo na Božiu slávu. Podľa toho buď získame, alebo utratíme mnoho. Človek sa môže stať slávny, bohatý a mocný už tu na zemi pre svoje schopnosti. No u Boha biedny a poľutovaniahodný. Ako bankár, ktorý zbankrotoval, lebo vložil kapitál do nesprávnych finančných operácií. Keď však napríklad lekár nebuduje svoju kariéru kvôli povolaniu k službe Pánovi, v deň žatvy bude mať hojnú úrodu.

Peniaze

Iný druh semena sú naše peniaze. Môžeme ich použiť na zlé aj dobré. Je to jeden z najmocnejších nástrojov na svete. Niet podobnej sily, ktorá by dokázala zruinovať bohabojný život tak, ako láska k peniazom a hromadenie bohatstva. No tie isté peniaze „zasiate“ pre Božie veci a potreby svätých sa stávajú jedným z najdôležitejších faktorov v šírení Kristovej slávy po celom svete. No ako ťažko „hovoria naše peňaženky ameň“, keď počujeme o nejakej potrebe v Božom diele. Peniaze môžu rozširovať Sväté písmo, dobrú literatúru, môžu posielat' evanjelistov a rozmnožiť ďakovanie Bohu chudobných, chorých a starých v Cirkvi.

V starozákonnej dobe boli Židia povinní dávať desiatky na Hospodinovu službu. Dnes je doba milosti a nemáme limit dávania, len ak ten, aby bola rovnosť. Jediný podnet k dávaniu je Kristova láska. Núti nás? Aj tu platí zákon sejby a žatvy. Čím viac zasejeme teraz, tým viac vezmeme z úrody uloženej v kráľovskej sypani v deň hodnotenia toho, čo sme vykonal.

My sami ako pšeničné zrno

Najväčšia vec, ktorú môžeme zasieť, sme my sami. V porovnaní s naším osobným odovzdaním sa Pánovi sú všetky ostatné veci menšej ceny. Slovo najvyššieho ocenenia hovorí Pán skrze Pavla veriacim v Macedónsku za to, že najprv dali sami seba Jemu. Pán Ježiš to vyjadril takto: **„Ak nezomrie pšeničné zrno, keď padne do zeme, zostane ono samotné; ale ak zomrie, donesie mnoho úžitku.“** (J 12,24) Najväčšia vec, ktorú môže veriaci dosiahnuť je, stať sa zasiatym pšeničným zrnom a zomrieť. To je jediný spôsob, akým možno doniesť život iným. Ak sa ním nestane, zostane síce pšenič-

ným zrnom, ale nezasiatym a preto neužitčným, zostane sám. Keď padne zrno do zeme odumiera. Tak aj veriaci. Odumiera sebe, svojim záľubám a žije vo viere život Božieho Syna. Obetuje sa pre život vzkriesenia. **Toto je neopakovateľná príležitosť, ktorú má počas života každý veriaci – stať sa zasiatym pšeničným zrnom. Vydať seba ako živú obeť svätú, ľúbu Bohu, rozumnú svätoslužbu.**

Len si spomeňme na dlhý zoznam mien mužov a žien od počiatku Cirkvi, ktorí tak urobili a sú ozdobou večnosti. Pavol, Peter, Ján..., ktorých svet nebol hodný, ktorí trpeli, boli bití, kameňovaní, považovaní za ovce určené k obetovaniu. Keby sme sa ich mohli opýtať, či stálo za to zomrieť ako pšeničné zrno a či neľutujú, že stratili seba, aby získali Krista, odpovedali by, že ak niečo ľutujú, potom iba to, že nežili ešte oddanejšie a vernejšie Pánovi vo svojom krátkom živote.

Hodnota a hodnotenie

Jedna stará povest' hovorí o kráľovi, ktorý v deň svojich narodenín sedel v paláci na tróne a prijímal rôzne dary od poddaných, ktorí mu nimi vyjadrovali svoju oddanosť a lásku. Bohatí a urodzení prichádzali a dávali drahocenné veci. Medzi nimi prišla aj jedna chudobná žena, ktorá mala iba mincu malej hodnoty. Dala ju do kráľovej dlane a rýchlo chcela odísť, lebo sa hanbila, že nemá viac pre vyjadrenie svojej lásky. Zrazu pocítila na ramene ruku. Bol to kráľ. Vo svojej dlani mal trblietajúcu sa zlatú mincu. Opýtal sa jej: „*To si ty darovala?*“ „*Nie*“, odpovedala. „*Vezmi si ju,*“ povedal kráľ a vlačil jej mincu do dlane. Keď to urobil, opäť bola z nej minca nepatrnej hodnoty. No keď ju zase vložila do kráľovej ruky, stala sa z nej trblietajúca zlatá minca.

Toto je iba povest', ale plná poučenia. Život žitý pre seba je bezcenný. Ale odaný Kráľovi sa stáva trblietajúcou mincou, žiariacou zlatým svetlom slávy, ktorá neuvädne, lebo On sa stal jeho hodnotou.

Daniel Mojžiš

SVEDOK PÁNA JEŽIŠA

Najprv sa zamyslime nad tým, kto je svedok. *Apoštol Ján* uvádza definíciu svedka v prvých troch veršoch svojej prvej epištoly: **„Čo bolo od počiatku, čo sme počuli, čo sme videli svojimi očami, na čo sme sa dívali a čoho sa naše ruky dotýkali, o slove života – a ten život sa zjavil a videli sme a svedčíme a zvestujeme vám ten večný život, ktorý bol u Otca a zjavil sa nám – teda čo sme videli a počuli, zvestujeme aj vám, aby ste aj vy mali obecnosť s nami. A naše obecnosť je s Otcom a jeho Synom, Ježišom Kristom.“** Z uvedených veršov vyplýva, že dôveryhodný svedok je ten, kto niečo videl, počul, prípadne sa niekoho či niečoho dotýkal. Ján bol dokonca privinutý k hrudi Pána Ježiša. Predmetom jeho svedectva je osoba a dielo Pána Ježiša, ktorého dobre poznal.

Nielen veriacim, ale aj neveriacim vydával svedectvo o vzácnnej osobe Krista. V Skutkoch apoštolov v 4. kapitole ho vidíme spolu s Petrom hovoriť kňazom, starším, zákonníkom a židovským kniežatám. Inými slovami tým, ktorí boli nepriatelia kríža Kristovho. Spolu s Petrom ako dobrí a spoľahliví svedkovia hovoria: **„Lebo my nemôžeme nehovoriť o tom, čo sme videli a počuli“** (Skutky 4,20).

My sme nevideli na vlastné oči Pána Ježiša, ani sme ho nepočuli hovoriť tak, ako apoštolí. Napriek tomu môžeme byť Jeho dôveryhodnými svedkami. Pána Ježiša môžeme poznávať, tráviť s Ním čas – bývať s Ním podobne ako Ján a Peter, o ktorých bolo vydané v Sk 4,13 nasledovné svedectvo: **„A keď videli Petrovu smelosť i Jánovu a spozorovali, že sú ľudia neučení a prostí, divili sa a poznali ich, že bývali s Ježišom.“** Aj o nás platí pravidlo priamej úmery, že čím viacej žijeme s Pánom Ježišom, tým viac ho aj poznáme a naše svedectvo je

dôveryhodnejšie a presvedčivejšie. Žiaľ, platí to aj naopak. Nech je táto pravda pre nás povzbudením k osobnejšiemu, bližšiemu vzťahu k svojmu Pánovi, ktorý sa prejavuje naším svedectvom o tom, že zomrel za naše hriechy, bol pochovaný a tretieho dňa vstal z mŕtvych. Veď práve to je evanjelium.

Pozrime sa ešte na najlepšieho svedka, na Pána Ježiša. Na základe Jeho svätosti, poslania a krásy Jeho nôh sa zamyslime nad vlastnosťami a predpokladmi dobrého svedka:

1. Nohy svätosti – v 2. knihe Mojžišovej 24,10 vidíme Pána slávy spojeného so svätosťou, s čistotou, ktorá je pripodobnená čistej oblohe: **„A videli Boha Izraelovho a pod jeho nohami bolo čosi ako samo nebo čo do čistoty.“** Takúto čistotu a svätosť vidíme nielen v nebi, ale aj na zemi: **„Každé dobré danie a každý dokonalý dar zostupuje z hora od Otca svetiel, u ktorého nieto zmeny alebo nejakého obratu zatônenia“** (Jk 1,17). Svätý Pán Ježiš prišiel na zem do ťažkých podmienok, prišiel do tmy, ale tá ho nezadržala. Podobne ako v nebi, aj na zemi nebol na ňom žiadny obrat zatônenia. My si ľahko zašpiníme nohy, Jeho nohy však ostali čisté až do konca. Preto aj Jeho svedectvo bolo účinné. O tom, že svätosť je podmienkou, predpokladom dobrého svedka, hovorí aj Peter v 1. epištole 3,15: **„ale posväcujte Pána Boha vo svojich srdciach a buďte vždycky hotoví zodpovedať sa každému, kto žiada od vás počet o nádeji, ktorá je vo vás, s krotkou tichosťou a bázňou.“** Najprv je potrebná osobná svätosť a posväcovanie sa, až potom sú nohy obuté v hotovosť evanjelia pokoja. Taká je postupnosť.

2. Božie povolanie, poslanie – o Božom svedkovi Pánovi Ježišovi platili slová z Lk 4,18,43: **„Duch Pánov je nado mnou, a preto ma pomazal zvestovať“**

chudobným evanjelium... Musím aj iným mestám zvestovať kráľovstvo Božie, lebo nato som poslaný.“ Predpokladom pre akúkoľvek našu službu je tak isto Božie povolanie do práce, realizované často cez bratov, potvrdené Božím slovom a Božím pokojom v srdci. Ved' : „... **ako budú kázať, keď nebudú poslaní?**“ (R 10,15a). Boží služobník je povzbudzovaný k aktívnemu čakaniu na takéto povolanie. Keď Pán Ježiš videl zástupy, hlbokou ľútosťou bol pohnutý nad nimi, lebo boli zmorení a rozptýlení ako ovce bez pastiera. Vtedy povedal učeníkom nasledovné slová: „**Žatvy je mnoho, ale robotníkov je málo. Teda proste Pána žatvy, žeby vyslal robotníkov do svojej žatvy**“ (Mt 9,37-38). Aktívne čakanie sa malo prejavíť prosbami, modlitbami, pripravenosťou srdca počuť Boží hlas (ten prišiel hneď v ďalšej kapitole) a slúžiť. Koľko máme príležitostí pozvať ľudí na evanjelizačné zhromaždenia, možností vydať svedectvo...! Stáva sa, žiaľ, že ich nevyužívame, lebo ich prehliadame. Práve modlitba je správne miesto, kde nám ich Pán ukazuje a ukazuje aj ľudí, ktorým sme dlžní evanjelium. Preto sa modlime, preto prosme a čakajme na Božie povolanie aj pre tú najmenšiu úlohu.

3. Krásne nohy – živí svedkovia Pána Ježiša, ktorí svedčia na mieste, kde sú povolani, niekedy aj rozdávali letáky či Biblie, boli v minulosti a sú často aj dnes posmešne oslovovaní ako „baptisti“, „svätí“, „pobožní“, či tí, ktorí druhých otravujú. Pán Boh to však vidí inak. Ich nohy nazýva krásnymi. Ak máme aj my podobné skúsenosti, nechajme sa povzbudiť uvedenými citátmi, ktoré sa vzťahujú nielen na Pána Ježiša, ale majú aj nám čo povedať: „**Aké krásne sú na vrchoch nohy toho, ktorý zvestuje radostné veci, ktorý hlása pokoj, ktorý zvestuje dobré, ktorý hlása spasenie, ktorý hovorí Sionu: Tvoj Boh kraľuje!**“ (Izaiáš 52,7),

„**A zase ako budú kázať, keď nebudú poslaní? Ako je napísané: Aké krásne sú nohy tých, ktorí zvestujú pokoj, tých, ktorí zvestujú dobré veci!**“ (R 10,15).

Ján Siracký

Krešťan, ročník III. február 1950, číslo 2.

O ČOM ROZMÝŠĽATE?

(Mt 16,8)

Táto Pánova otázka je i pre nás významná a časová. Je potrebné ju počuť každý deň. Málo si uvedomujeme, ako mnoho závisí v našom živote od nášho premýšľania. Ved' i Boha máme milovať celou svojou myslou! Boh má naplňovať svojimi vecami celý náš život. To však nie je ľahké ani jednoduché. A predsa je to nutné, ak má byť náš život upravovaný podľa Božej vôle. Pavol to vedel, keď napísal tieto významné slová: „...**a zafixujeme každú myseľ do poslušnosti Krista.**“ (2K 10,5) Tam, kde myseľ nie je zapriahnutá do tejto poslušnosti, niet služby a obetí pre Krista. Len poddaná myseľ premýšľa o zákone Hospodinom vo dne i v noci. Len taká myseľ sa stráni vecí, ktoré Boha potupujú a zarmucujú a všíma si tých, ktoré Boha oslávia a potešia.

Učeníci rozmýšľali o tom, že si nevzali chlieb. To je častá príčina znepokojenia ľudí. Aj my premýšľame často o tom, čo nemáme, namiesto aby sme mysleli na to, čo máme v Kristu a čím nám je Kristus. On nám stačí na všetko. Všetkým nám časom niečo chýba. Keby sme premýšľali iba o tom, boli by sme nešťastní. Naučme sa premýšľať o tom, čo máme. Napríklad: Všetko je vaše a vy ste Kristovi a Kristus je Boží. Čo za predmet na premýšľanie! To nás bude tešiť, posilňovať a pozdvihovať k Pánovi. Odoženie skleslú náladu a odvráti našu pozornosť od nás k Pánovi. Spôsobí to úplný prevrat v našej mysli a v našom živote.

Dvaja idúci z Emaus boli smutní, lebo premýšľali o udalostiach posledných dní a nerozumeli im. Čím viac na ne mysleli, tým skleslejšia bola ich nálada. Tak je to aj s nami, keď nerozumieme nejakým veciam alebo udalostiam. Aj im pomohla Pánova prítomnosť. Pán im otvoril myseľ, aby rozumeli Písmam. Ihneď sa začali radovať a vrátili sa medzi svojich do Jeruzalema. Aj nám Pán zjavuje skryté veci, aby sme sa mohli radovať. Bez porozumenia Božím veciam nás ani najúprimnejšie rozmýšľanie nezbaví smútku.

Preto, keď vidíme veriacich zarmútených, zisťujme o čom premýšľajú. Keď to zistíme, často je pomoc veľmi ľahká. Kain premýšľal v hneve o svojom bratovi. Boh to videl a pýtal sa ho: „**Prečo si sa rozpálil hnevom a prečo opadla tvoja tvár?**“ Keby Kain poslušol Boha, nebol by sa dopustil toho hrozného činu. Istý brat premýšľal o nepravdivej veci a nechodil celý rok ku lámaniu chleba. Dlho nám nechcel povedať prečo je taký smutný. Na mnohé naliehanie konečne povedal: „**Či chcete s diablom lámať chlieb?**“ Keď sme ani tejto jeho poznámke nerozumeli, hovoril ďalej: „**Pamätáte sa na návštevu brata D? Vtedy sa brat K modlil, aby Pán vzdialil diabla, ktorý iste stojí vo dverách. V tých dverách som stál ja, preto brat K istotne myslel na mňa.**“ Keď sme mu celú vec vysvetlili, potešil sa a prišiel ku lámaniu chleba. Celý rok premýšľal o nepravdivej veci a rmútil sa nad ňou. Bolo to potrebné?

Druhý, podobný prípad sa stal mne osobne. Prišiel za mnou jeden milý brat a povedal mi: „**Brat Siracký, ja viem, že sa vy na mňa hneváte. Stále o tom premýšľam a trápí ma to. Povedzte mi príčinu.**“ Jeho slová ma veľmi prekvapili, lebo som nemal ani najmenšiu vec proti nemu. Naopak, miloval som ho a milujem úprimnou láskou. Keď som ho uistil o tom, potešil sa a odchádzal radostný. Takých príkladov je mnoho.

Keď si časom nevieme rady so zlými myšlienkami, vyznajme ich Pánovi a keď treba i bratom. Len tak sa zbavíme škodlivých a nežiadúcich myšlienok. Nepripusťme, aby sa usadili v našej myšli a pamäti. To by nás pripravilo o radosť, pokoj a sväté nadšenie. Mnoho mladých ľudí si ublížilo tým, že premýšľali o škodlivých veciach. Sami si neporadili a inému sa nezdôverili. Majme dôveru jedni k druhým a keď je to potrebné, zverme sa so svojimi myšlienkami.

Dajme pozor na dvere, ktoré vedú do našej myslí. Tými sú hlavne oči, uši a naša obrazotvornosť. Nahľadme na veci, ktoré v nás vzbudia nepekné a škodlivé myšlienky. Nepočúvajme veci, ktoré by nás zaťažili a poškvrnili nám myseľ. Konečne kroťme svoju obrazotvornosť, ktorá nám môže práve tak škodiť, ako videné alebo počuté veci. Mnohí kresťania sa poškvrnili, keď nedbali na tieto rady. Výsledkom bol ich smutný a nešťastný život.

Držme svoju myseľ na uzde. Dávajme jej sami látku k premýšľaniu. Berme si za vzor mužov ako bol Dávid a iní, ktorí premýšľali o zákone Hospodinovom dňom aj nocou. Hlavne ale nasledujme Pavlovu radu: „**Ostatne, bratia, všetko, čo je pravdivé, čo je počestné, čo je spravodlivé, čo je mravne čisté, čo je dobrovestné, ak je nejaká cnosť a ak je nejaká chvála, o tom premýšľajte... a Boh pokoja bude s vami.**“ (F 4, 8-9) Hľa, tu sú predmety, hodné nášho premýšľania! Premýšľanie o nich zanechá

na našom živote a charaktere blahodárne stopy. Keď k tomu budeme tieto veci činiť, bude s nami Boh pokoja. **Veľká vec je mať v srdci pokoj. Ešte väčšia je mať v srdci Boží pokoj. No najväčšia je mať so sebou Boha pokoja.**

Opatrime sami svoju myseľ užitočnými vecami na premýšľanie, nenechajme túto významnú úlohu okolnostiam a náhodám. Naša myseľ je ako mlyn. Čo do nej vsypeme, to zomelie. Keď vsypeme pšenicu, namelie nám múku. Keď nasypeme kúkoľ, namelie nám horkú neužitočnú múku. Myslime na Pánov príchod. To nás naplní radosťou, pokojom a horlivosťou preňho. Rozhorlí nás v službe pre Pána a našich blížnych. Služme verne všetkým, vediac, že od Krista Pána máme vziať odmenu. Toto nás naplní trepezlivosťou i voči tým, ktorí nám nerozumejú a naše dobré snahy neuznajú. Konečne všetci dbajme o to, aby sme denne počuli Pánovu otázku: **„O čom to rozmýšľate medzi sebou?“**

E. R. M.

Krešťan, ročník III., február 1950, číslo 2.

LÁSKA A DUCHOVNÉ DARY

Pán Ježiš si použil v rokoch 52-53 apoštolu Pavla k tomu, aby založil zbor veriacich v Korinte, ktorým roku 59 napísal list z Efezu (1K 16,5-6). Veriaci v Korinte boli Gréci, príslušníci národa, ktorý mal záľubu vo svetskej múdrosti, rétorike, sochárstve a filozofii. To staré „ja“ tieto veci obdivovalo, každý si zakladal na svojom dare, z čoho vznikali ťažkosti v zbore, ktorým musel apoštol Pavol čeliť. V 13. kapitole prvého listu im chce povedať, akí sú detinskí, keď si zakladajú na daroch, ktoré sú časné. On nie je proti darom, ale vymedzuje im správne miesto, ukazujúc nad nimi stojacu lásku. *Kapitoly 12-14* tvoria celok, ktorému by sme mohli dať tento nadpis: Duchovné dary v Kristovom tele pre vykonávanie služby

v miestnom zbore. *Kapitola 12.* podáva popis týchto darov a Kristovho tela. *Kapitola 14.* hovorí o tom, ako tieto dary použiť, aby sa všetko dialo **„slušne a podľa poriadku.“** (1K 14,40) *Kapitola 13.* hovorí o duchu, v ktorom sa majú používať dary – o duchu lásky, ktorá je životnou silou k prejavovaniu darov a robí dary cennými. *Zásada 13. kapitoly* je: činnosť darovania – aj obetovanie majetku a života – je bez lásky nemúdra a bezcenná a podobá sa jednaniu dieťaťa. A láska je lepšia, ako terajšia čiastočná známosť. *Kapitola 13.* je teda najdôležitejšia časť tematického celku *kapitol 12-14*, lebo pozdvihuje dary a ich používanie na najvyššiu možnú úroveň.

Najobvyklejšie rozdelenie kapitoly 13. je toto:

- a) *nutnosť lásky (1-3)*
- b) *charakteristika lásky (4-7)*
- c) *stálosť lásky (8-13).*

Prečo je láska nutná pri prejavovaní darov? Božie slovo nám obrazne predstavuje miestny zbor ako telo (12.27). Keď ide o vnútorný život zboru a o činnosť a vzájomný vzťah jednotlivých údov – tu sa nám vynára predstava organizmu s jeho rôznymi orgánmi a funkciami. Miestny zbor je ako Kristove telo **„príslušne dovedna spojené a spolu viazané každým pojivom podávania výživy podľa pôsobenia v miere jedného každého diela.“** (Ef 4,16) – tak je to v tele, kde má každý orgán „dar“ k vykonávaniu určitej funkcie: úlohou pľúc je dodávať telu kyslík zo vzduchu. K tejto funkcii sú dokonale vystrojené, ale tento dar nestačí; k prejaveniu svojho „daru“ potrebujú pľúca nevyhnutne krv. Ľadviny sú absolútne dokonale vybavené k tomu, aby vylučovali z tela škodlivé látky. Ale aby mohli pracovať, potrebujú k tomu krv, ktorá nimi preteká. Pečeň je jedna veľká chemická továreň. Aby mohla plniť svoje poslanie a prejaviť na prospech tela svoje

„dary“, potrebuje aj pri vysokej dokonalosti nevyhnutne krv. Žiadny telesný orgán sa nezaobíde bez krvi. Bez nej je bezcenný, jeho „dar“ sa nemôže prejavíť. A nielen to – každý orgán tela má „záujem“, aby sa krv dostala do celého tela. Svaly, napríklad, nemôžu pracovať, keď ju nedostáva mozog. Krv teda umožňuje jednotlivým orgánom tela vykonávať ich funkciu a tým je láska v zbore. Láska je „krvou“ Kristovho tela. Máš nejaký dar? Bez lásky nie je funkčný. Každý úd Kristovho tela má určitý dar – ale bez lásky o ňom ani nevie, ani ho nemôže prejavíť. Bez lásky je každý úd bez úžitku v tele Kristovom. Vďaka Pánovi! Ale treba povedať aj nasledovné: Pane, daj nám viac lásky, lebo láska je nad dary.

ČÍM?

1. Svojou potrebou: bez nej nemajú dary cenu; v Korinte chceli niektorí vynikať nad ostatných svojimi darmi – ale viac potrebovali lásku. Každá služba sa stáva zbytočnou, keď nie je spojená s Kristovou láskou. Bez lásky je každý dar vyschnutým letorastom.

2. Svojimi vlastnosťami: ona je základom cností, je prvým ovocím Ducha. Pretože máš lásku, nezávidíš ale máš radosť. Nechváliš sa a si pokojný, nenadávaš sa, ale znášaš sa s každým. Nie si ctižiadostivý, ale dobrotivý. Pretože máš lásku, nehľadáš svoje ale dobro iných. Nerozhorčuješ sa, ale vynikáš vo vernosti. Nemyslíš zle, ale si krotký a konečne, neraduješ sa z nepravosti, ale si zdržanlivý. (porovnaj 1K 13,1-6 s G 5,22) To je ovocie Ducha a blahoslavený je ten, ktorý môže povedať s apoštolom Pavlom: „...**žije vo mne Kristus**“ (G 2,20). Kristus – to je to slovo lásky, ktorým prehovoril Boh na kríži!

3. Svojím trvaním: Láska prežije dary, zostane na večnosť, neohlodá ju zub času, večnosť ju neodstráni, pretrvá hranicu časnosti, vytrhnutie (parousiu) aj

príchod v sláve (epifaniu), smrť aj vzkriesenie – pretože je Božia, patrí k Božej podstate ako duch a svetlo. Máš dar? Aj ja mám azda nejaký malý dar, ale tvoj i môj dar padne, keď však máme obaja lásku – tá zostane.

Teraz niekoľko myšlienok o slove láska.

V gréčtine máme pre pojem „milovať“ štyri slovesá: stergein, eran (tieto dve nie sú v Novom Zákone), philein a agapan.

1. stergein: znamená byť prívetivým, priateľ dobrý; je jasné, že takýto slabý výraz Svätý Duch nemohol použiť pre Božiu lásku.

2. eran: znamená náruživú sebeckú lásku. Význam tohto slova je podkladom pojmu erotická láska; je očividné, že Svätý Duch nemohol taký výraz nadiktovať na opisanie Božej lásky.

3. philein: znamená mať prirodzenú náklonnosť, ísť za hlasom srdca. Tento výraz je skrytý v slove filantropia. Výraz philein sa vyskytuje niekoľko krát v Novom Zákone: Mt 26,48; Mr 14,44; Lk 22,47 (na mieste nášho výrazu bozkať); J 5,20 (láska Otca k Synovi); J 16,27 (láska Otca k učeníkom); J 20,2 (láska Pána Ježiša k učeníkovi).

4. agapan: na rozdiel od predchádzajúcich výrazov sa tento vyskytuje málo vo svetskej gréčtine, kde má hmlistý obsah. Ale v biblickej gréčtine bol povznesený na miesto najvznešenejšie s bohatým a hlbokým obsahom, takže platia slová Augustínove: „*Nehovoríme o láske preto, že o nej vieme hovoriť, ale preto, že nesmieme o nej mlčať.*“ Význam tejto Božej lásky – agape – možno skôr vyjadriť tým, čím nie je: nie je to prívetivosť, ani náruživosť, no nie je to ani prirodzená náklonnosť, ani láska citov, ale je to láska, ktorá si vyvolí svoj predmet a pevne ho drží. Aká je? „**Kristus miloval Cirkev a vydal sám seba za ňu.**“ (Ef 5,25) Lás-

ka si vyvolila Cirkev, za ňu sa obetovala a pevne ju drží: „...**a nikto ich nevytrhne z mojej ruky.**“ (J 10,28) A: „...**nepremôžu ju ani brány ríše smrti.**“ (Mt 16,18) Taká je agape, ktorá je charakterom Boha. Čo do spôsobu, miery a sily, nájdeme ju len v Novom Zákone. Boh ju preukázal, v Kristu sa zjavila, žije vo veriacich; je večná, bola pred začiatkom sveta, je v časnosti a bude aj po časnosti. Zatiaľ čo viera a nádej nesú na sebe pečať pominuteľného veku, táto agape sa nikde nepomíne. Je spoločná nebu a zemi, je to azda jediná vec spoločná tomu, čo stvoril Boh na počiatku. Lebo na nebi je Ten, ktorý je Láska a na zemi sú tí, v ktorých je „**láska Božia ...vyliata**“ (R 5,5). V dobe milosti je Cirkev zjavovateľkou, prekladateľkou lásky Božej k svetu – a bude tak robiť až do parousie (*prvá časť druhého príchodu Pánovho – pre svojich vykúpených 1Ts 4,16-17*). Keď Pán Ježiš prišiel na svet, bolo v tom skryté rozhodovanie: alebo zomrie svet, alebo zomriem Ja za svet. Pán Ježiš zvolil to druhé: Zomriem Ja, aby mali ľudia život.

Ale agape je aj láska ľudí k ľuďom, ktorá je zrodená z Božej lásky k ľuďom - preto používa Písmo ten istý výraz: agape. Ako je to možné? Láska v biblickom zmysle (nie filantropia) vzniká na základe prežitia Božej lásky žiariacej z križa. A táto naša láska, ľudí k ľuďom, má tvar oblúka. Pán Ježiš je telesne neprítomný, ale brat a sestra sú telesne prítomní. Milujeme teda v bratovi a sestre telesne neprítomného Pána Ježiša. Zažili sme lásku a dávame ju ďalej. Tu je ten oblúk: Zo zeme ide láska k Pánovi Ježišovi do neba, od neho na zem k bratovi a sestre. Láska brata k bratovi ide cez nebesia –

inak nie je láskou! Kto je v Kristovi, „**nežije sám sebe**“ (R 14,7), ale miluje z Krista pre Krista, súc stvorený „**v Kristu Ježišovi nato, aby konal dobré skutky, ktoré Boh vopred pripravil**“ (Ef 2,10). To je láska, v ktorej má Boh prvé slovo. Agape Božia tvorí v srdci človeka agape ľudskú ako ovocie Ducha (G 5,22).

F. Butcher

Ze slov pravdy a lásky, ročník XIX., september 1935, číslo 9.

SMIEME JEŠŤ KRV?

Bratia, ktorí tvrdia, že sa krv nemá ješť, sa odvolávajú na *1M 9,4* a na *Skutky 15,20;29*. Dopúšťajú sa však dvoch veľkých omylov.

Prvý omyl:

O *1M 9,4* tvrdia, že Boh požaduje pre seba krv, v ktorej je život, ako Stvoriteľ, ktorý má právo nad životom. A my, že máme Jeho požiadavky ako Stvoriteľa, rešpektovať.

Ale Boh, ako Stvoriteľ, krv nepožadoval. Boh požadoval krv ako **Vykupiteľ**.

V tom, že Boh hovoril o obetiach už Adamovi a Eve, sú vykladači Písma zajedno. Keby Boh nehovoril, nemohol by Ábel doniesť **vierou** väčšiu obeť Bohu ako Kain. „**Lebo viera je z počutia a počutie skrze Božie slovo**“ (R 10,17).

V *1. kapitole 1. knihy Mojžišovej* máme správu o stvorení človeka; v *2. kapitole* správu o obecenstve človeka s Bohom; v *3. kapitole* máme správu o páde človeka a o tom, že bol vyhnaný z raja. Vo *4. kapitole* máme **zjavenú cestu späť k Bohu. Je to cesta krvi**. Boh hovoril o tejto ceste, ktorú musí nastúpiť človek, ktorý chce mať s Ním obecenstvo.

Ako mnoho zjavil Boh už vtedy o obetiach a o krvi, nevieme, ale z *3. knihy Mojžišovej* vieme, že Boh krv – a to od počiatku – požadoval pre seba, pretože ju dal k oltáru, ku zadostučineniu za ľudské

duše: „...a **Ja som vám ju dal na oltár pokryť ňou hriech na vašich dušiach (ku zadosťučineniu za ne)**“ (3M 17,11). Preto ju Noach a jeho potomkovia a Izrael a národy nesmeli jesť.

Opakujeme: Boh ako **Stvoriteľ** krv nepožadoval, ale požadoval krv ako **Vykupiteľ**. Boh dal krv na oltár ako Boh Vykupiteľ pre zadosťučinenie za ľudské duše. Preto, že krv bola daná k zadosťučineniu za ľudské duše, **preto ju Noach a ostatní nemali jesť**.

Dáva Boh, ako Vykupiteľ, krv zvierat ešte dnes na oltár k očisteniu našich duší? Nie, tisíckrát nie, a preto ju viac nepožaduje pre seba, nerobí si na krv nárok.

Odkedy si Boh viac nenárokuje krv zvierat? Odvtedy, čo bola preliata na „**oltári**“ (Žd 13,10) lepšia krv, krv Pána Ježiša Krista, Božieho Syna. Tá učinila zadosť akýmkoľvek požiadavkám Boha Vykupiteľa. Jeho nároky boli plne uspokojené. Túto krv dal Boh na oltár na očistenie duší od ich hriechov. Nielen našich, ale aj tých z čias Starej zmluvy (Žd 9,15). A pretože Boh ľuďom viac nedáva krv

zvierat na očistenie ich duší, tak si ani viac na krv nerobí nárok – nepožaduje ju, **a preto človek smie jesť krv**.

Druhý omyl:

Niektorí bratia tvrdia, že zákaz jesť krv z obetí obetovaných modlám a zaduseňých, nebol vydaný iba kvôli **ohľaduplnosti** k iným.

Veriaci z pohanov nemali jesť mäso, ktoré bolo **obetované modlám** (*poškvrnené modlami*) a ktoré sa predávalo v mäsiarstve. Keď uveril Žid, také mäso by nejedol, ako ani Peter (Sk 10,14). Veriaci z pohanov ho jedli s ďakovaním Bohu. Nemali pri tom zlé svedomie. Židia by s nimi preto nemali obecenstvo – pohoršovali by ich. Preto bola veriacim z pohanov daná rada **od starších i od Svätého Ducha**, aby nejedli mäso obetované modlám (Sk 15,29). **No Svätý Duch skrze apoštola Pavla neskôr hovorí, aby jedli aj mäso obetované modlám!!!** Pavol len dodáva, aby nejedli vtedy, **ak by to pohoršovalo brata** (1K 10,24-33 a 1K 8 celá, porovnaj s R 14).

TRENDY V CIRKVI V POSTMODERNEJ DOBE

1. časť (v nasledujúcom čísle dokončenie)

1. Marketingovo-orientované zbory
2. Nenátlakové metódy evanjelizácie
3. Príručky na evanjelizáciu resp. na zakladanie a rast zborov
4. Nové preklady Biblie

Marketingovo-orientované zbory

- V praxi sa často používa termín **megazbory**, kde sa zvyčajne jedná o zbory, kde priemerná návštevnosť je vyššia ako 2000 členov.
- Vzhľadom k tomu, že niektoré z týchto zborov sú postavené striktné na biblickom základe, je potrebné bližšie špecifikovať zbory s novou paradigmou (vzorom).

Definícia: Zbory s novou paradigmou je možné identifikovať podľa filozofie kňazského úradu cielene zameranej na **numerický rast**.

Hlavní predstavitelia

1. **Robert Schuller** (Crystal Cathedral)
2. **Bill Hybels** (Willow Creek)
3. **Rick Warren** (Saddleback Valley Community Church)
4. **John Maxwell** (agentúra EQUIP, leadership, knihy a tréningy)

Robert Schuller

- Zakladateľ marketingovo-orientovaných zborov, ktorý ako prvý zaviedol tézu, že je potrebné sa sústrediť na felt-need (okamžité potreby poslucháčov).
- Propaguje u kresťanov potrebu vyššej sebaúcty.
- Univerzalista, ktorý neverí, že Kristus je jedinou cestou do neba.
- Hriech chápe ako stratu, alebo nedostatok viery v seba samého.
- V jeho zbere sa propagujú myšlienky New Age a východných náboženstiev. Pri postavení Crystal Cathedral si bol vypýtať požehnanie od pápeža v Ríme.

Bill Hybels

- Zakladateľ zboru Willow Creek (1975), ktorý vznikol na základe marketingového prieskumu medzi neveriacimi (na základe ich kritiky toho, čo im nevyhovuje na cirkvi).
- Výsledky prieskumu: nevyhovuje mi starý štýl cirkevnej hudby, lavice v kostole sú nepohodlné, kázne sú nudné, neodpovedá sa tu na moje potreby a otázky, v cirkvi sa zväčšuje môj pocit viny.
- Napriek zámeru osloviť neveriacich väčšina členov prišla do zboru z iných cirkví.
- V zbere sa využívajú poznatky z marketingu, manažérskych metód, psychológie a psychoterapie.

Rick Warren

- Zakladateľ zboru Saddleback Valley Community Church.
- Autor knihy Purpose Driven Life (Život s jasným cieľom) a Purpose Driven Church (Zbor s jasným cieľom).
- Je považovaný za najlepšieho žiaka Roberta Schullera, aj keď (podobne ako Bill Hybels) tvrdí, že chce byť zameraný viac biblicky (prepojenia na New Age popiera).
- V zbere sa využívajú poznatky z marketingu, manažérskych metód, psychológie a psychoterapie.

John Maxwell

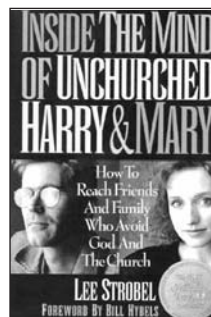
- Zakladateľ agentúry EQUIP.
- Autor kníh a tréningových programov o vodcovstve (leadership).
- V rámci projektu MLM si kladie za cieľ rozvinúť jeden milión kresťanských vodcov po celom svete do roku 2008.
- Zúčastňuje sa na podujatiach a sponzorských akciách marketingovo-orientovaných zborov (spolu s B.Hybelsom, R.Warrenom a R.Schullerom).

Ďalší známi predstavitelia

- **Lee Strobel** (autor kníh Kauza Kristus, Kauza viera, ale najmä knihy „*Vo vnútri mysle neveriaceho Harryho*“, ktorá slúži ako „*manažérska biblia*“ pre Willow Creek).
- **George Barna** – zakladateľ Barna Research Group, autor knihy Marketing zboru a iných kníh, ktoré propagujú využitie marketingových teórií v kresťanských zboroch.
- **Nicky Gumbel** – predstaviteľ zboru Holy Trinity Brompton, kde vznikli kurzy Alfa, ktoré presadzujú tzv. nekonfrontačné evangelium.

Zdôvodnenie potreby zmien

To, že kresťanstvo bolo v spoločnosti vždy iba na okraji záujmu, sa neprpisuje tomu, že by sa kňazi nestarali, ale skôr to vyzerá tak, že im chýbalo know-how, nástroje na spôsobenie zmeny.

Evanjelium bolo stále „mocou Božou na spasenie“, ale bolo mnohými odmietnuté. Čo bolo potrebné, boli nové metódy na dosiahnutie neveriacich, nové techniky na propagáciu zboru, „nové balenia“ pre evanjelium. Bolo povedané, že ľudia neodmietli evanjelium alebo Krista; oni odmietli iba staromódne, nelákavé formy, filozofie a metódy.

Prostredie

Zaujímavý komentár k systému s novou paradigmou priniesol v roku 1999 časopis American Demographics, známy dobrou znalosťou požiadaviek a túžob Američanov. Podľa tohto článku ľudia dnes o sebe tvrdia, že sú: ...zameraní na duchovnosť, nie náboženstvo. Za touto zmenou je hľadanie skúsenostnej viery, náboženstva srdca, nie hlavy. Je to náboženské vyjadrenie, ktoré zľahčuje náuku a dogmu, a oddáva sa priamemu zážitku božskosti – či sa to volá „Duch Svätý“ alebo „vesmírne vedomie“ alebo „pravé ja“. Je to praktické a osobné, viac o redukcii stresu ako o spasení, viac terapeutické ako teologické. Je to o tom cítiť sa dobre, nie byť dobrý. Je to rovnako o tele ako o duši. Niektorí marketingoví vodcovia to nazývajú „priemysel na zážitky“.

Používané metódy

1. Marketing
2. Manažérske metódy (leadership)
3. Psychológia a psychoterapia
4. Humanistická filozofia

Marketing

- Marketing je súbor aktivít (prieskum, reklama, plánovanie, stanovenie ceny, atď.), ktorých cieľom je výmena rovnako hodnotných produktov medzi zúčastnenými stranami.
- V tom prípade sa jedná o snahu dokázať, že cirkev predáva svoj produkt rovnako, ako Tesco predáva topánky alebo Baumax nástroje.
- Čo je ale produktom zboru? Čo sa snažíme dostať k zákazníkom? Kým topánky alebo nástroje sú prítlačlivé pre zákazníka, evanjelium pohoršuje – je bláznovstvom tým, čo hynú ... (1K 1,18).
- Evanjelium nás konfrontuje s našimi zlými vlastnosťami, a až po pokání nám umožní v pokore spočívať v dostatku pred Kristom.

Marketingový prieskum (Dva druhy prieskumov)

- Čo chce zákazník (zameraný najmä na neveriacich)? Tie slúžia na to, aby zbor lepšie porozumel „potrebám ľudí“, dokázal im vychádzať v ústrety.
- Aké vlastnosti sú typické pre zbory, ktoré rastú? (zmocňujúce vedenie, evanjelizácia zameraná na potreby, povzbudzujúce bohoslužby, atď.) Analyzuje sa tu vonkajší prejav bez toho, aby sa bralo v úvahu Božie požehnanie, ktoré prichádza tam, kde ľudia žijú v čistote, spravodlivosti a posvätení.

Evanjelizácia zameraná na potreby

- V snahe predsa len spopularizovať evanjelium, je tu snaha „zmeniť balenie“ a dokázať, že evanjelium reaguje na (okamžité) potreby týchto ľudí.
- Medzi najčastejšie opakované okamžité potreby patria najmä: osamelosť, seba dôvera, depresia, problémy v manželstve, kariérny rast, osobné naplnenie, atď.
- Keďže tento prístup nemá oporu v Biblii, využívajú sa tu najmä poznatky z modernej pop-psychológie, ktorý sa prelína cez všetky aktivity týchto zborov.
- Hľadajúcim adeptom ponúka zvláštny synkretizmus evanjelia a psychológie, ktorý si prispôsobuje a narušuje evanjelium.

Atmosféra

Rastúce zbory vytvárajú atmosféru, prostredie zábavy. Cieľom zboru je zábava, ktorá nahradila svätosť. Prežiť príjemný čas sa stalo kritériom excelentného rastúceho zboru, keďže zábava a pobavenie je to, čo zákazníci v zbere požadujú. Netreba ani hovoriť o tom, že odkazy na Písmo, ktoré by ich v takomto konaní povzbudzovali, zjavne chýbajú.

Zamyslenie

Ktorý zbor bol rastúcim zborom v knihe Zjavenia – zbor v Laodicei (Zj 3:14-22), ktorý sám seba videl ako zámožný a bohatý, ktorý nepotrebuje nič alebo zbor v Smyrne (Zj 2:8-11), ktorý je opísaný ako chudobný v súžení, vystavený veľkému prenasledovaniu? Boh povedal o Laodicejskom zbere, že ho vyplvne z úst, ale o zbere v Smyrne, že dostane veniec života. Zjavne teda rastúci zbor Boha nepotesil, zatiaľ čo zbor zápasiaci s ťažkosťami áno. **To je niečo o čom sa oplatí premýšľať.**

KOMENTÁRE

G. A. Pritchard – Komentár k zboru Willow Creek

(Bill Hybels) „*Neučí zdravé a bohaté evanjelium*“ a nehovorí, že viera je všeliek. Skôr zdôrazňuje fakt, že „*Boh chce pomôcť ľuďom k naplneniu života*“, čiže hovorí o tom, čo typickému hľadačovi chýba v svetskom živote. To ale nie je dané tým čo sa učí, ale skôr tým čo sa (zo slova Božieho) vynecháva, aby v publiku ostala pozitívna predstava o Bohu. Napr. „*tvrďú správu o Božom hneve za dedičný hriech ľudstva*“ v kázni prakticky nepočujete. Iróniou je, že zatiaľ čo Bill Hybels evanjelizuje ľudí zo sveta ku kresťanstvu, zároveň „*evanjelizuje*“ kresťanov späť ku svetu. Zatiaľ čo 10% nových návštevníkov (neveriaci Harry z knihy Lee Strobel) sa posúva bližšie ku kresťanstvu, 90% kresťanov v zbere sa posúva viac k psychológii a svetu.“

Richard Bennett:

- Nekritický obdiv človeka v knihe Ricka Warrena „*Život s jasným cieľom*“
- Vynechanie pokánia v knihe Ricka Warrena „*Život s jasným cieľom*“

Podobne ako vo Willow Creek aj Rick Warren sa vo svojej knihe „*Život s jasným cieľom*“ venuje najmä osobnému naplneniu a hľadaniu svojho „*pravého ja*“.

V Biblickom jazyku, je úplne pochabé hovoriť neusvedčenému hriešnikovi len „*uč sa milovať a veriť Božiemu Synovi, Ježišovi*“. Nik nemôže byť zachránený bez poznania vlastnej hriešnosti voči Svätému Bohu a bez odvrátenia sa od tohto hriechu. Zatiaľ čo je pravda, že jediná vec, na ktorej záleží je „*učiť sa milovať a veriť Mu*“, táto láska a viera je nemožná pokiaľ Svätý Duch neusvedčil človeka, že je skazený hriešnik bez nádeje v sebe samom.

Redefinícia hriechu v knihe Ricka Warrena „*Život s jasným cieľom*“

Svätosť Boha si vyžiadala dokonalý život a dokonalú obeť Ježiša Krista na upokojenie jeho hnevu proti hriechu. Namiesto toho, aby bol hriech charakterizovaný ako zlo nesmierneho významu, pretože je zameraný proti Bohu, Warrenova pop-psychológia definuje hriech ako „*ničenie si vlastného úspechu*“ a teda celý koncept dokonalej spravodlivosti bytia zjavený pred Bohom úplne chýba. S týmto vypustením ide vypustenie konceptu milosti s cieľom získania dokonalej spravodlivosti.“

Koncept hľadania „*pravého ja*“ v knihe Ricka Warrena „*Život s jasným cieľom*“

Poznámka: Medzi anglickým a slovenským prekladom sú pomerne veľké odlišnosti, ktoré skoro vo všetkých prípadoch zjemňujú pôvodné výrazy. Warren ide dokonca ešte ďalej keď prekrútil text z Písma s cieľom podporiť jeho vzácny koncept „*pravého ja*“.

Tvrdí, „Biblia hovorí – svojpomoc nie je žiadna pomoc. Sebaobetovanie je cesta, moja cesta, na objavenie teba, tvojho pravého ja.“ **„Lebo kto by si chcel zachrániť život stratí ho; ale kto by stratil život pre mňa nájde ho.“** (Mt 16,25)

Poznámka redakcie: To scestné je dôraz na hodnotu sebaobetovania! Ako svoj dar Bohu! Myšlienka zásluhy a vlastnej hodnoty. Môj čin a nie Boží v Kristu.

Ďalšie zavádzajúce citáty z knihy Ricka Warrena „Život s jasným cieľom“

- „Posledná vec, ktorú mnohí veriaci dnes potrebujú, je návšteva biblického vzdelávania. Vedia totiž omnoho viac, ako v skutočnosti používajú.“ (pôvodný výraz: biblické štúdium).
- Hospodin má záľubu v tých, ktorí mu slúžia a dôverujú Jeho láske. **„Hospodin má záľubu v tých, čo sa ho boja, čo dôverujú v jeho milosť.“** (Ž 146,11).
- Jednota je dušou spoločenstva. ...Ale pre jednotu nesmieme pripustiť, aby nás odlišnosti rozdelili... Spor je obyčajne znakom toho, že naša pozornosť sa presunula na menej dôležité záležitosti, ktoré Biblia nazýva sporné otázky. (Akoby v Písme boli rozpory!)
- *Poznámka:* členovia zboru Saddleback Valley Community Church podpisujú zmluvu o jednote zboru (vrátane záväzku nasledovať vedúcich zboru) **„Musí sa pridržať pravého slova podľa učenia, aby bol schopný aj napomínať podľa zdravého učenia a podvracať tých, ktorí odporujú.“** (Tt 1,9).

Príbeh z praxe

Pred pár mesiacmi sa má priateľ cez telefón spýtal, či som už počul o Rickovi Warrenovi. „Áno“, odpovedal som. „Prečo sa pýtaš?“ Povedal: „Bol som práve vyhodnený z Biblického štúdia preto, že som si tam priniesol Bibliu.“ Biblické štúdium, ktoré môj priateľ navštívil, bolo naozaj študijná skupina Život s jasným cieľom. Knihu s rovnakým názvom, ktorú študovali, používala biblické citáty, ktoré zneli úplne ináč ako ich poznáme. Bolo mu povedané, že ak chce ďalej navštevovať štúdium, musí nechať svoju Bibliu doma, pretože záležitosti, ktoré uvádza, rušili skupinu. Rozhodol sa z tejto skupiny odísť.

(Bob DeWaay, *Evanjelium: Metóda alebo poslanstvo? Ako Život s jasným cieľom zahmlieva evanjelium*)

Rozdiel medzi biblickým a marketingovým prístupom

Evanjelium nie je o pomoci „Harrymu“, aby sa cítil lepšie a o zlepšení podmienok jeho života; je o jeho vzbure proti Svätému Bohu, ktorý ho zavrhnú do pekla, ak nebude robiť pokánie a veriť Ježišovi Kristovi na odpustenie hriechov.

(Gary E. Gilley: *Marketingovo-orientované zbory: Pohľad za scénu ...*)

Dôsledky aplikácie marketingových metód

- Dôraz sa presúva z večnosti na časné záležitosti.
- Na človeka sa často pozerá viac z psychologického (dôraz sa kladie na „sebaúctu“, osobné naplnenie resp. hľadanie „pravého ja“) ako z Božieho hľadiska.
- Kompromisy na strane výkladu Slova Božieho (o hriechu sa hovorí iba málo a všeobecne, nehovorí sa o potrebe pokánia) – káže sa tu „iné evanjelium“.
- Biblia skôr slúži na podloženie správnosti propagovaných názorov, kde sa často používajú neúplné citáty resp. Slovo Božie interpretujú nesprávne.
- Lacná milosť – výzvy k prijatiu Božieho Syna, bez vysvetlenia resp. so zavádzajúcim vysvetlením základných pojmov evanjelia.
- Celý „proces“ je riadený človekom a je tu iba málo miesta na Boží zásah – tu je potrebné si uvedomiť, že v skutočnosti privedenie hriešnika k pokániu a prijatiu Božieho Syna je **zvrchované Božie dielo**.

- Zavedenie marketingových metód na šírenie evanjelia zjavne nebolo vhodnou metódou, keďže ako môžeme vidieť nie je o nič viac účinné pokiaľ nedôjde k **zмене jeho obsahu alebo synkretizmu so svetskými náukami** – čo je však v skutočnosti už pravý opak pôvodného cieľa – zachrániť hriešneho človeka, nie ho ešte viac pritiahnúť k metódam a hodnotám tohto sveta
- **Následok zvestovania falošného evanjelia**, je často prirovnávaný k už spomenutému laodicejskému zboru: „**poznám tvoje skutky, že nie si ani studený ani horúci. Kiež by si bol studený alebo horúci! Takto, že si vlažný, ani horúci ani studený, vypl'ujem ťa z úst.**“ (Zj 3,15-16)

Je problémom forma alebo obsah?

Štandardná rétorika prichádzajúca zo zborov s novou paradigmou je tá, že učia rovnaké posolstvo, rovnaké evanjelium, ako viac tradičné zbory, a že sa líšia iba v metodológii a filozofii kňazského úradu. Lee Strobel (bývalý vyučujúci pastor vo Willow Creek Community Church) napísal, „*Námietky k marketingovo – orientovaným zborom sa všeobecne vzťahujú k metódam, ktoré sa používajú na spôsob podania evanjelia, nie k posolstvu samotnému, kde považujeme za správne využiť našu Bohom danú kreativitu na prezentovanie Kristovho posolstva novými spôsobmi, ktoré oslovia cieľové publikum.*“ (Vo vnútri mysle neveriaceho „Harryho a Márie“, Lee Strobel, strana 168).

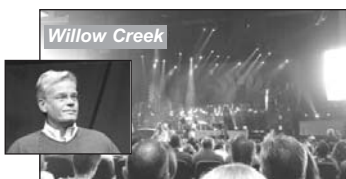
To jednoducho nie je pravda. Zatiaľ čo niektoré metódy nás môžu znepokojiť, je to práve ich posolstvo, ktoré vzbudzuje skutočné obavy.

Dnešné kázne: svojpomoc, sebaúcta a veľa ďalších príbehov

- V minulosti biblické kázanie bolo zamerané na Boha, odhaľovalo hriech, sebausvedčujúce, a vyzývalo na prehodnotenie života – pravý opak dnešných nenáročných, neformálnych kázaní, ktoré do kresťanstva zavádzajú pojmy ako svojpomoc a zabávajú lepšie ako dokážu usvedčiť.
- Je tu tak veľa názorných príkladov v dnešných marketingovo-citlivých kázaniach, že poslucháč zabúda biblickú pravdu, ktorá mu je predkladaná; tak veľký počet osobných vtipov, že poslucháč pozná kazateľa lepšie ako pozná Krista; veľký počet ľudsky zaujímavých príbehov, že počúvanie kázne je ľahšie ako čítanie nedeľných novín; tak praktické, že tu nie je čo precvičovať. (*Selling Jesus: What's Wrong with Marketing the Church*)
- Niet sa čomu diviť, že formálni kresťania odchádzajú z kostola plní optimizmu. Ich sebaúcta ostala bezpečne nedotknutá. Ich mysle a srdcia boli zapálené a upokojené krátkymi citátmi z teológie, kresťanské mravné zásady v podobe porekadiel a niekoľko praktických tipov ako si poradiť so sebaúctou, deťmi alebo prácou. Ale otázka zostáva: má byť Slovo Božie efektívne a verne vyhlasované, má prenikať komfortnými zónami a pozlátkami uspokojenia so sebou samým s pravdou Ježiša Krista? (*Selling Jesus: What's Wrong with Marketing the Church*)

Vyprázdnená svätosť...

Veľa z nich (marketingových zborov)... je presýtených s trikmi, výmyslami, zlepšovákmi a rôznymi marketingovými metódami (na upútanie pozornosti), čím sa sami nehanebne prispôsobujú nášmu prázdnemu a slepému postmodernému svetu... Je tu príliš málo toho, čo svedčí o svätosti Boha. Bez predstavy akejkoľvek podoby tejto svätosti sa evanjelium zľahčuje, život stráca svoju hĺbku, Boh je transformovaný na produkt, ktorý je možno predať, viera na zábavnú činnosť, ktorú je vhodné absolvovať, a zbor na klub rovnako zmýšľajúcich. (*Strata našej cnosti, David Wells, strana 180*)

Efektívita a výkony (a skutky)

Zdá sa, že idea aplikovaná vo Willow Creek vôbec nemusí byť tak efektívna, ako sa na prvý pohľad zdá. Vytvorením nenáročnej viery, vedúci zboru možno iba zapredali svoje duše svetskej, konzumne zameranej civilizácii, ktorú sa snažia osloviť. S použitím svetských metód marketingu, manažmentu a psychológie zvestujú návštevníkom nekonfrontačné, zhumanizované evanjelium. Hoci môžu vytvoriť zážitky obrátenia, ich metódam **chýba jasné oddelenie sa od iných náboženských a svetských smerov**. Členom zboru chýba **väčšia zodpovednosť na vyprovokovanie skutočnej zmeny života**.¹ Vo svojom nadšení pre obrátenie neveriacich, sú tieto zbory vystavené nebezpečenstvu, že Slovo Božie upravia do takej podoby, že táto síce bude viac zaujímavá, **ale menej efektívna pre záchranu hriešneho človeka**.²

Dodatok k marketingu

- Ako vieme, marketing sa nezaobrá len tým, čo chce zákazník, ale často sa tak tiež používa na ovplyvňovanie zákazníkov.
- V tomto prípade sa marketing najčastejšie zameriava na sebeckosť, egoizmus, chamtivosť, márnivosť a strach. Jedná sa tu o využitie psychologickéj manipulácie s cieľom predat' produkt.
- Tieto metódy je potrebné rázne odmietnuť, takýto prístup je nemorálny a zavádzajúci.

Aleš Franc

MANAŽÉRSTVO V CIRKVI? UTEČTE OD TOHO!

Dovolil som si, snáď mi to nebudete mať za zlé, napísať krátku úvahu o manažérskom hnutí v cirkvi, ktoré sa dnes stáva medzi kresťanskými vedúcimi veľmi populárne. Či už ide o súčasné moderné záležitosti ako sú medzidenominačné smerovanie mládeže, široké ekumenické evanjelizačné kurzy s absenciou pokánia, alebo skupinkové megacirkvi, stále vidím ten istý princíp. Stojí tu vedúci a jeho 12 učeníkov, ktorých v tomto modeli vedúci učenícky vedie a usmerňuje. Potom vzniká učenícka, hierarchická pyramída, ktorá môže mať až niekoľko poschodí. Keď sa pritom používa terminológia „vzťahy“, „učeníctvo“, „vodcovstvo“ s veľa razy proklamovaným cieľom „záchranu stratených“ a „prebudením“, stáva sa, že mnohí vedúci si tento princíp osvoja.

Má to však háčik. Žiadny jedinec si nemôže nárokovať pozíciu poslušnosti do tej miery, aby sa projektoval do svojich „učeníkov“ ako ich Pán. Len On mohol takýmto spôsobom viesť svojich apoštolov a iba On prebýva v nás skrze svojho Ducha. Jediný Pán má to privilégium stáť uprostred, kdekoľvek sa stretne v Jeho mene. Len On jediný je s nami vždy a za všetkých okolností a iba On môže zvrchovane ovládať všetky oblasti nášho života. Tiež iba On za nás zaplatil svojím životom. Beda človeku, ktorý by si nárokoval rovnaké privilégia vo vzťahu k ostatným kresťanom ako On. V evanjeliu preto nehorvori „robte si učeníkov“, ale „*čiňte mi učeníkov*“. Na Kristovom mieste dnes nestojí kresťanský vedúci, stojaci na vrchole učeníckej pyramídy, ale aj naďalej len Kristus, ktorý je

¹ Laura M.Kaczorowski: Willow Creek:Conversion Without Commitment

² Mark Mittelberg: PRO and CON: The seeker-church movement

reprezentovaný celým Kristovým „*Telom*“ – Cirkvou, ktorej je Hlavou. Stať sa učeníkom Pána Ježiša Krista v sebe teda zahrňuje nechať sa vyučovať prostredníctvom komplexu Jeho úradov a autorít v cirkvi, tele, ktorého hlavou je Kristus a nie voľbou exkluzívneho osobného vodcu. Tento princíp síce poznáme z rehoľných poriadkov, či úradu pápeža – Kristovho „*námestníka*“ – ale reformácii bol úplne cudzí. Dnes ho však, žiaľ, prijíma ako biblický naša nevyučená mládež, ktorá očakáva, že týmto spôsobom dosiahne hlbšie poznanie Písma a nie je schopná rozpoznať vyššie uvedené riziká. Na tomto princípe už funguje mnoho necirkevných organizácií, ktoré ovplyvnili celý rad mladých kresťanov a vyučili ich tak niečomu, čo je v rozpore so smerovaním ich domovských cirkví...

Druhý omyl, ktorý sa šíri z týchto kruhov, je presvedčenie, že viesť cirkev je podobné ako viesť prosperujúcu súkromnú firmu, a že evanjelizácia je niečo ako úspešná strojová výroba. V takto pojatom kresťanstve je často Pán Ježiš už len marketingovou značkou, a táto kresťanská firma Ho už vlastne ani nepotrebuje. To je ale poľutovaniahodný omyl. Pánom cirkvi nie je manažér, ktorý si vyberá svoj strategický tím a kde obrátenie záleží výlučne na kvalitnej a prepracovanej stratégii. Zhromaždenie veriacich v Pána Ježiša Krista nie je súkromná spoločnosť nadaných manažérov. Nie je pravda, že dobrý manažér zvládne vedenie ako priemyslového podniku tak i skupinkového megazboru. Božie kráľovstvo nie je z tohto sveta a stojí na iných princípoch a základoch. Podobne uvažovala matka Zebedeových synov, ktorá prišla za Ježišom so žiadosťou, aby z jej synov urobil vodcov Božieho kráľovstva. Pán ju dôrazne odmietol. Táto žena to určite myslela úprimne, ale vôbec nevedela o čom hovorí a čo si vlastne žiada. Vodcovstvo nie je vecou nadania, rozhodnutia, nácviku alebo školenia. Vedúcich povoláva Boh. Nie k tomu, aby sa stali riaditeľmi, trénermi alebo manažérmi. Skúste povedať generálnemu riaditeľovi, že má umývať nohy robotníkom v hale alebo že má položiť život za najposlednejšieho z vrátnikov!

A tak sa nám rodí nová trieda mladých, síce schopných vedúcich, ktorí ale chcú ísť oveľa rýchlejšie, bez hraníc, bez obmedzení a priamo k cieľu. Kto stačí ich tempu, dôjde. Kto je slabý, môže mať problémy. Keď sa však vracal Jakob od potoka Jábok s bratom Ezavom, a keď už bol zlomený Bohom, vedel, že svoje stádo musí viesť podľa najslabších ovečiek, ktoré viedol pred sebou. A tak skutočný, zlomený a skúsený vodca – pastier, býva tým najposlednejším a tie najslabšie ovečky považuje za prvé. Nehľadá výkonnosť, neženie ovečky závrtným tempom, nevidí ich ako nástroj zisku a sebarealizácie. Jeho hlas nepočuť po uliciach a netuži po vlastnej sláve. To sa možno na týchto školeniach nedozviete, prípadne sa na to nekladie dôraz. Tu je miera úspechu meraná množstvom a vodcovstvo je predmetom nadania a najmä školenia. Učenie a výchova sú určite potrebné a nutné, no bez zlomenia a povolania sa nedá natrénovať z manuálu.

TOPIC apríl 2008

VAROVANIE PRED EMERGY CHURCH (novopovstávajúca cirkev)

Študenti v evanjelických inštitúciách dávajú evanjelickej teológii čoraz častejšie vnútornú výpoveď. Budúci pastori, kazatelia a docenti stále viac sympatizujú s Emery Church z Ameriky.

Jej cieľ: Kresťanstvo musí dostať v postmodernej dobe úplne novú tvár. Docent Kubas dôrazne varuje: „*Posolstvo tohto hnutia nedokáže postmoderného človeka pomocou postmoderne zmeneného posolstva Biblie ani zasiahnuť, ani zmeniť. Čo však skutočne nastane, bude totálna zmena biblického posolstva až do tej miery, že vznikne celkom nové evanjelium.*“

Zmeny: Tvrdí sa, že Biblia nie je doslovne daná Bohom. Má síce božský pôvod, ale ten bol vydaný človeku aby ho tvorivo rozvíjal. Zvlášť sa stupňuje kritika na zastupiteľskú smrť Ježiša za hriechy človeka. V skutočnosti je vraj kríž zneužitím dieťaťa v dimenziách vesmíru, kde pomstychtivý otec trestá syna za previnenie, ktoré nespáchal. Takto môže uvažovať len antikristovský duch!

V Nemecku narastá okruh sympatizantov s Emergency Church: Dr. Tobias Faix – Marburgský biblický seminár, teologička Christina Brudereck, ktorá účinkuje ako „evanjelista“ pre mládež – Jesus House a ako hosťujúca docentka v **Misijnom dome a Biblickej škole Wiedenest**, Dr. Peter Aschoff, predseda Spolku pre podporu Alfa kurzov, Karsten Kopjar zo Stretnia s Ježišom v Marburgu, ako i vedúci Ježišovho Fans klubu, ktorému sa hovorí jednoducho len „Bocian“. Títo a ďalší sympatizanti predkladajú prvú knihu s názvom „**Duch času – kultúra a evanjelium v postmoderne**.“

PRICHÁDZAJÚCA CELOSVETOVÁ VZBURA VOČI BOHU – William McBride

1. časť (v budúcom čísle dokončenie)

Všetci sa zhodneme na tom, že hlavnou črtou posledných časov bude vystúpenie dvoch nezávislých bezbožných vodcov, označovaných ako:

1 Šelma a

2 Falošný prorok – ich popis nájdeme v Zjavení 13.

Prvá šelma (Zj 13, 1-10) vystupuje z „mora“, čo naznačuje jej pohanský pôvod. Nelútostný charakter tejto bytosti spolu s jej desiatimi rohmi nám pripomína štvrtú desaťročnú šelmu z *Daniela 7,7*. V nej spoznáваме starovekú Rímsku ríšu, z čoho môžeme usúdiť, že bytosť zo *Zjavenia 13* nesie črty panovníka budúcej Rímskej ríše. Avšak jej vonkajší opis udáva podobnosť aj s leopardom, medveďom a levom, z čoho vyplýva, že tento muž poniesie tie najhoršie vlastnosti troch starovekých impérií z pred-rímskeho obdobia, ktoré Daniel vykresľuje ako šelmy.

V Danielovi 7 sa zobrazuje:

- staroveká Grécka ríša ako leopard,
- Médsko-perzská ríša ako medveď a
- Babylonská ríša (historicky predchádzajúca Médsko-perzskej ríši) ako lev.

A tak to najhoršie jadro Gréckej ríše je v tejto „prvej šelme“ vykreslené ako leopard, zlobu Médsko-perzskej ríše v nej reprezentuje medveď a to najhoršie z Babylonskej ríše nesie podobu leva. Je veľmi dôležité, aby sme z Danielovho proroctva porozumeli, o ktoré hlavné zlé črty išlo pri jednotlivých spomínaných starovekých ríšach, pretože nám to pomôže pochopiť, ako sa všetky tieto vlastnosti v budúcnosti premietnu do osoby tohto bezbožného svetového vodcu.

- Najväčším previnením Gréckej ríše bolo znesvätenie chrámu (historickým predobrazom boli skutky Antiocha Epifana, malého rohu z *Daniela 8,9*).
- Najväčším previnením Médsko-perzskej ríše bolo uctievanie panovníka ako Boha (Dáriuš zakázal vzdávať božskú česť inému ako sebe – *Daniel 6*).
- Najväčším previnením Babylonskej ríše bolo vnútené uctievanie obrazu (*Daniel 3*).
- Snáď najväčším previnením starovekej Rímskej ríše bola jej krutosť a militantná výkonnosť.

Všetky spomínané aspekty budú typické aj pre budúcu šelmu. Konanie bytosti zo Zjavenia 13 má špecifický protibožský charakter. V tejto súvislosti prijíma božské uctievanie i zlorečenie proti Bohu. Verš 5 nám však podáva jeden dôležitý detail: jeho konanie je limitované dĺžkou štyridsiatich dvoch mesiacov (3 a pol roka). To neznamená, že tento čas vymedzuje jeho verejné pôsobenie. Šelma vystupuje verejne už predtým (Zj 17,3), keď spolupracuje so smilnicou, známou ako Tajomstvo, Veľký Babylon (Zj 17,5). Babylon nebol pre Starý zákon žiadnym tajomstvom, preto tajomná črta tejto falošnej nevesty (smilnice) musela počkať na odkrytie tajomstva novozákonnej pravej Nevesty (cirkvi) v Ef 5,32. A tak označenie "Tajomstvo-smilnica" stojí v protiklade s pravou Nevestou Nového zákona, ktorou je cirkev. Práve v súvislosti s týmto falošným náboženským systémom - smilnicou - vystupuje "prvá šelma" ako jeho podporovateľ a ochranca. V tejto fáze si šelma **ešte nenárokuje** na Božiu pozíciu. To sa udeje až vo vymedzenom čase štyridsiatich dvoch mesiacov otvorenej vzbury voči Bohu. Dovtedy necháva náboženský systém – smilnicu – ďalej pokračovať v činnosti a otvorene ju podporuje. Tieto úvahy nás vedú k tomu, aby sme rozlišovali medzi počiatočnými politickými aktivitami šelmy a jej následným konaním, zameraným proti Bohu.

Zhrnutie: Aktivita šelmy, namierená voči Bohu a náboženstvu je obmedzená obdobím štyridsiatich dvoch mesiacov (3 a pol roka), kým už predtým bola politicky činná. Počas pôsobenia v pozícii svetového vodcu šelma ešte neukáže svoj protibožský charakter. Ten sa naplno prejaví až počas spomínaných štyridsiatich dvoch mesiacov z verša 5, čiže v druhej polovici sedemročného Veľkého súženia, a to zničením Tajomstva-Babylona, násilným prerušením židovskej chrámovej svätoslužby v Jeruzaleme a prenasledovaním izraelského národa, aké nemá v dejinách obdobu. **Až vtedy** sa zjaví pravý charakter šelmy s desiatimi rohmi ako kombinácia leoparda, medveďa a leva, čiže vládca, ktorý vyžaduje uctievanie panovníka a obrazu a znesväčuje chrám.

„Prvá šelma“ zosobňuje opis posledného protibožského svetového vodcu na pozadí poslednej šelmy (rímskeho typu) z *Daniela 7*. Aby sme pochopili, ako sa tento vodca prejaví v praxi, pomôže nám historický predobraz skutkov iného „malého rohu“ z *Daniela 8, 9*. Z divokého gréckeho kozla vyšiel malý roh (Antiochus Epifanes), ktorý skutočne znesvätil chrám a víťazstvo nad ním sa dodnes oslavuje v sviatku Chanuka (*Ján 10*). „Malý roh“ z *Daniela 8* je historickým predobrazom budúceho predpovedaného „malého rohu“ v *Danielovi 7*. Rovnako historické uctievanie obrazu (*Daniel 3*) a panovníka (*Daniel 6*) je predobrazom protibožského konania tohto posledného pohanského vodcu, zvlášť jeho nároku na božskú česť (ako v *Danielovi 6*) a povinná pocta obrazu (*Daniel 3*). To sa však stane až potom, ako naplno začne vykonávať svoj program, namierený voči Bohu v poslednom období 3 a pol roka Veľkého súženia. Počiatok tohto strašného obdobia je v *Mt 24* opísaný ako „čas konca“. Čo sa týka obdobia Veľkého súženia, ktoré bude tomuto predchádzať, to je označené slovným spojením „ešte nie je koniec“ (*Mt 24,6*). Pánov výpočet udalostí „konca“, ktorý začína ohavnosťou spustošenia v chráme podľa proroka Daniela (*Mt 24,15*), je totožný:

- s časovou postupnosťou štyridsiatich dvoch mesiacov druhej polovice Veľkého súženia zo *Zj 13,5*
- a tiež s nariadením násilne ukončiť „bitnú obeť i obetný dar obilný“ v „polovici toho týždňa“ podľa *Daniela 9,27*.

Z toho vyplýva, že „čas konca“ (*Mt 24*) je obdobím, keď prvá šelma zjaví svoj protibožský charakter.

Na doplnenie sa na chvíľu zastavíme pri *Dan 9, 24-27*. Nájdeme tu obdobie 69 týždňov od rozkazu vybudovať Jeruzalem po smrť Mesiáša. V hebrejčine môže týždeň znamenať 7 rokov (*Gen 29,28*). Ak budeme z toho vychádzať, potom je zrejmé, že Danielovo proroctvo sa vzťahovalo na 483 rokov od rozkazu vybudovať mesto Jeruzalem po smrť Pána Ježiša, smrť ktorého „...*nebude jemu*“. Avšak vo *verši 27* Daniel vidí udalosti posledného týždňa siedmich rokov. Toto obdobie začína podpísaním zmluvy medzi Izraelom a „*vojvodom, ktorý príde*“. Kto je tento vojvoda? Zjavne ide o postavu budúcej Rímskej ríše, pretože Daniel hovorí o „*ľude vojvodu, ktorý príde*“ a opisuje, ako tento ľud zničí chrám v Jeruzaleme. Historicky sa tieto slová naplnili v roku 70 po Kr., keď ľud Rímskej ríše spustošil chrám, hoci o **prichádzajúcom vojvodovi** nebolo v tom čase ani chýru. Prečo? Pretože „*vojvoda, ktorý príde*“ je **postavou budúcej Rímskej ríše**. Titul „*prichádzajúci vojvoda*“ je výstižným opisom prvej šelmy zo *Zjavenia 13* a zahŕňa jeho taktické politické manévry ešte z obdobia pred jeho otvoreným vystúpením proti Bohu, ktoré charakterizovalo uctievanie rúhavého obrazu a panovníka zo znesväteného jeruzalemského chrámu v druhej polovici Veľkého súženia.

Zhrnutie: Prvá šelma zo *Zjavenia 13* je v prvom rade pohanský politik, ktorý v prvej polovici Veľkého súženia spolupracuje s falošným pohanským aj židovským náboženským systémom. Avšak v polovici sedemročného „*týždňa*“ prestane tolerovať formálne uctievanie Boha a sám vyžaduje božskú poctu. Tým odhalí svoj protibožský charakter a v tomto duchu bude konať 42 mesiacov, čo je obdobie, ktoré sa zdôrazňuje vo viacerých odsekoch Písma.

Falošný prorok (*Zj 16,13 a 19,20*)

Pán Ježiš sa na svojej pozemskej púti stal naplnením starozákonných slov o Prorokovi, o ktorom hovoril Mojžiš v *5M 18,18*. Pán Ježiš na zemi nepôsobil ako kňaz (*Žd 8,4*), pretože „*sú kňazi, ktorí podľa zákona obetujú dary*“. Avšak dnes je Kňazom v nebi. Na svojej pozemskej púti bol Pán Ježiš Kráľom, ktorý čaká na prevzatie úradu, ale nikdy sa ako Kráľ otvorene neprejavil. Avšak keď sa na zem vráti, zasadne na trón Dávida, svojho otca, ako Kráľ. Až vtedy sa súčasne prejaví ako **Prorok, Kňaz i Kráľ**. Pamätajme si teda, že počas svojho života na zemi sa ešte nezjavil ako Kňaz a Kráľ. Prejavoval sa iba ako Prorok. Práve preto utiekol, keď ho ľudia chceli urobiť kráľom. Keď sa raz prejaví ako Kráľ, na zemi nebude žiadna nespravodlivosť. Aká bola úloha Proroka v Starom zákone a teda aká bola úloha Pána Ježiša ako **toho** Proroka?

Starozákonný Prorok neustále ľuďom pripomínal porušenie zákona a predpovedal trest, ktorý za to bude musieť nasledovať. Každý pravý starozákonný prorok pevne oprel svoju službu o Boží zákon. **Dôležitým princípom biblického výkladu je, že zákonu sa dá porozumieť iba skrze prorokov a prorokom sa dá porozumieť iba skrze zákon**. Nový zákon tento vzťah podčiarkuje slovným spojením „*zákon a proroci*“.

Podobne aj Pán Ježiš upozorňoval ľudí na porušenie zákona, ale na rozdiel od starozákonných prorokov, On sám zákon naplnil a vzdal mu česť do takej miery, že vzal na seba jeho zlorečenie z lásky k hriešnikom, a tak im poskytol východisko z Božieho súdu.

Sústredme sa teraz na falošného proroka zo *Zj 16,13 a 19,20*. Založí svoju bezbožnú službu na Božom zákone? Práve naopak, celá jeho služba stojí v rozpore s Božím zákonom. Tento muž sa preto dá opísať prívlastkom „*bezzákonný*“.

V *Zj 13* je spomínaná „*prvá šelma*“ zjavne pohanským vodcom, pretože vychádza z mora (z národov). Druhá šelma, v *Zj 13, 11-18* opísaná aj ako „*iná šelma*“, vystupuje „*zo zeme*“. V Starom zákone sa hebrejský výraz „*Erets*“, prekladaný ako „*zem*“, často

spája so samotným Izraelom ako krajinou. Tento druhý vodca, vystupujúci zo „zeme“, alebo z „krajiny“, je nesporne židovského pôvodu. V Zj 13, 11-18 sa o ňom ešte nehovorí ako o falošnom prorokovi. Avšak z jeho úzkej spolupráce s „prvou šelmou“ je jasné, že titul „falošný prorok“ zo Zj 16 a 19 je jednoducho iné označenie druhej „inej šelmy“ zo Zj 13, 11-18. Navyše jeho exemplárny zázrak zo Zj 13, keď zvolal z neba oheň na zem, ho odhaľuje ako falošného **proroka** Eliáša (bol to starozákonný Eliáš, kto zvolal na zem oheň z neba 2Kr 1,14). Až v kapitole 16 sa však o ňom otvorene hovorí ako o **falošnom prorokovi**.

Zhrňme si hlavné body našej úvahy do tohto momentu. Hovoríme o dvoch budúcich svetových vodcoch:

Prvý z nich je pohan, ktorý vystupuje ako vládár budúcej Rímskej ríše. Tri a pol roka pokojne spolupracuje s formálnym náboženským cirkevným systémom – smilnicou a poskytuje záruky bezpečnosti Izraelu, ktorému sa podarilo znovu vybudovať chrám a obnoviť chrámovú svätoslužbu. Po tomto období nastáva zlom, keď tento pohanský vodca odťahne ochrannú ruku od Izraela a začne vystupovať ako Boh, keď vyžaduje pre samého seba božskú česť. Tak sa prejaví jeho **protibožský** charakter.

Druhým vodcom je Žid, budúci „falošný prorok“. V rámci svojho pôsobenia koná ako protiklad Pána Ježiša, ktorý tu na zemi vystupoval ako TEN Prorok, o ktorom hovoril Mojžiš. Z tohto dôvodu sa nemýlime, ak tohto vodcu označíme nielen ako „falošného proroka“, ale aj ako falošného Mesiáša, čiže anti-Krista (v hebrejčine Mesiáš = Kristus = pomazaný). Pretože táto bytosť je protipólom Pána Ježiša, vystupuje zároveň ako:

1. **Falošný prorok** – proťajšok Pána Ježiša ako TOHO Proroka
2. **Bezzákonný** – pretože ako falošný prorok odmieta Boží zákon
3. **Antikrist** – proťajšok Pána Ježiša ako pomazaného Krista
4. **Ničomný pastier** (Zach 11,17) – proťajšok Pána Ježiša ako Božieho „dobrého pastiera“ z Jána 10
5. **„podobný Baránkovi“** (Zj 13,11) – proťajšok pravého Božieho baránka.

Je zaujímavé, že falošný „baránok“ sa dá od pravého Baránka rozlíšiť podľa hlasu – „hovorila ako drak“. Okrem toho má „rohy“, ktoré skutočný baránok nemá.

V Zj 13,12 čítame: „**A vykonáva všetku moc prvej šelmy pred ňou...**“ Slová „pred ňou“ neupozorňujú na chronologickú postupnosť, v ktorej tieto šelmy vystupujú. „Pred ňou“ znamená „v jej prítomnosti“ alebo „s jej súhlasom“. Inými slovami, druhá alebo „iná šelma“ koná s plnou podporou a súhlasom prvej šelmy. To súhlasí s učením Daniela 9, kde „vojvoda, ktorý príde“ (čiže prvá šelma) poskytuje záruky bezpečnosti židovskému vodcovi, aby mohol rozvinúť chrámovú svätoslužbu a beztretno vykonávať svoje lživé zázraky. Avšak keď sa prvá šelma v strede týždňa vyhlási za Boha, falošný prorok sa jej podriadi a horlivo uctieva jej obraz.

Na rozdiel od prvej šelmy, ktorá svoj pravý protibožský charakter zjaví až po tri a pol rokoch politickej aktivity (v polovici týždňa), druhá „iná“ šelma vystupuje ako falošný prorok a falošný Mesiáš ešte skôr. (Všimnime si, že činnosť falošného proroka nie je časovo obmedzená na 42 mesiacov ako u prvej šelmy). Falošný prorok si totiž svoju pozíciu buduje lživými zázrakmi (Zj 13, 13-14). Už sme spomenuli jeho najpôsobivejší zázrak, keď „urobila aj to, aby aj oheň zostupoval z neba na zem pred ľuďmi“. Práve tento Eliáša pripomínajúci zázrak ho stotožňuje s označením „falošný prorok“ zo Zj 16 a 19. Avšak kým Eliáš postavil pevne svoju službu na Zákone z Horebu (1Kr 19,8), tento muž je v očiach Zákona úplne „bezzákonný“, ako uvidíme neskôr.

Zotrúvávali pri lámání chleba - osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Úvahy zamerané na osobu a dielo Pána Ježiša Krista.

Frederick Butcher

Ze slov pravdy a lásky, ročník V., október 1921, číslo 10.

KRV

„...lebo duša tela je v krvi, a ja som vám ju dal na oltár pokryt' ňou hriech na vašich dušiach, lebo práve krv pokrýva hriech na duši.“ (3M 17,11)

Človek nepríde ku poznaniu pravdy mudrovaním ani filozofickým bádáním. Veď prirodzené srdce je odpadnutím od Boha zatemnené: **„Hovoriac o sebe, že sú múdri, stali sa bláznami.“ (R 1,21-22)** a **„Telesný človek nechápe veci Ducha Božieho, lebo sú mu bláznovstvom, a nemôže ich poznať, lebo sa majú duchovne posudzovať.“ (1K 2,14)** Je teda bezpodmienečnou nutnosťou, aby sme sa obrátili k Písmu. Iba cez Písmo môžeme poznať Božie myšlienky a Božiu pravdu o krvi. **„K zákonu a k svedectvu!“ (Iz 8,20)**

Poukazovanie na krv sa tiahne celou Bibliou ako červená niť. Opäť a opäť prichádzame na jej stopu. Boh nám má o nej mnoho čo povedať. Hneď po prvom páde, keď urobil Hospodin Adamovi a Eve odev z kože, nezaobišlo sa to bez krvi zvierat. A v poslednej knihe Písma, v *Zjavení*, keď príde Kráľ kráľov a Pán pánov, aby ustanovil svoje kráľovstvo na zemi, bude odiaty do rúcha pokropeným krvou (Zj 19,13). Ale stalo sa žiaľ zvykom medzi tzv. „modernými“ ľuďmi – obzvlášť teológmi, že o krvi hovoria s neúctou, lebo ako hovoria, nechcú mať „náboženstvo jatiek“. Biblické učenie o krvi je nezlučiteľné s ich estetickým cítením. **„...a o koľko, domnievate sa, prísnejšieho trestu bude uznaný za hodného**

ten, kto zašliapal Syna Božieho a krv zmluvy, ktorou bol posvätený, povážil za obecnú a Duchu milosti urobil potupu?!“ (Žd 10,29)

Boh zjavil Noemu a jeho synom, aká drahocenná je krv v Jeho očiach, keď im dovolil jesť mäso, no zakázal jesť krv. (1M 9,4) Pred Ním už stál kríž s krvácajúcou obeťou na ňom. Lebo si čítame v Zj 13,8 o Baránkovi „zabitom od založenia sveta.“ Jedno zo základných učení Písma je, že hriech delí človeka od Boha, že je odcudzený Božiemu životu (Ef 4,18) a že je len jedna cesta, po ktorej sa môže hriešnik vrátiť k Bohu. Je to cesta **preliatej krvi**. Ako zreteľne a jasne sa nám predkladá táto pravda obrazne v Písmach Starého Zákona. Cesta do svätyne v stánku na púšti bola skropená krvou. Keď vchádzal najvyšší kňaz raz v roku do svätyne, musel vziať **so sebou krv**, a tam ňou sedemkrát kropiť. Ak by to skúsil inak, zomrel by pred Hospodinom. K Bohu teda bolo možné pristúpiť **len na základe preliatej krvi**. Ak mal anjel zhubca minúť izraelské domy v Egypte, musel byť zabitý baránok a jeho krvou museli byť potreté veraje dverí a vrchný prah. Ak mal za čias Dávida Hospodinov anjel ukončiť hubenie ľudí v Jeruzaleme, musela byť preliata krv obeti. Až potom zasunul meč Božieho súdu do pošvy. Ak mal po 3 a 1 ročnom suchu prísť dážď za kralovania bezbožného Achaba, musela byť najprv preliata krv ako Bohu príjemná vôňa, a až potom prišiel životodárny dážď.

Toto sú všetko obrazy, ale poučujúce, poukazujúce na **Krista a jeho preliatu krv**. **„Lebo nie je možné, aby krv býkov a kozlov odňala hriechy.“ (Žd 10,4)** No pravda zostáva: **„...bez vyliatia krvi nedeje sa odpustenie.“ (Žd 9,22)**

Pocit najhlbšej vďaky plní naše srdcia a povzbudzuje k velebeniu pri myšlienke, že tá drahocenná krv je už preliata. Áno, na Golgote tiekla krv nášho tichého Pána a cez túto „**vošiel raz navždy do svätyně vynajdúc večné vykúpenie**“ (Žd 9,12). Kto pochopí cenu tejto drahej krvi? Kto by vystihol jej večne platný účinok? Kto porozumie tomu, že ona je zadosťučinením a že slúži na očistenie? Čo môže vlastne docieľť ona preliata krv? Čo už vykonala? Nie náš um, ale Písmo nám poskytuje odpoveď na tieto otázky.

Najskôr opakujeme to, čo povedal Hospodin: „**...lebo sama krv pokrýva hriech na duši**“ (3M 17,11). Vlastne: Sama krv činí zadosťučinenie za dušu, čo znamená, že Božie spravodlivé nároky na naše hriešne duše uspokojí **Jeho preliata krv. On tiež povedal: „Keď uvidím krv, preskočím vás...“** (2M 12,13) Tak teda je dosť pre Božie srdce preliata krv Jeho Syna.

Ak teraz pozorujeme našu stranu, čítame, že my, kedysi ďalekí stali sme sa blízki Bohu v krvi Kristovej (Ef 2,13); ďalej „**že máme smelosť do vchodu do svätyně v krvi Ježišovej**“ (Žd 10,19). Sme tiež zmierení a uvedení do pokoja skrze krv jeho kríža (Kol 1,20). Ďalej sa učíme, že „**krv Ježiša Krista Syna Božieho očisťuje nás od každého hriechu**“ (1J 1,7) a tak už môžeme spievať: „**To-mu, ktorý si nás zamiloval a umyl nás od našich hriechov svojou krvou... je-mu sláva a sila na veky vekov.**“ (Zj 1,5-6). Tiež sa dozvedáme, že „**krv Kristova očistí naše svedomie od mŕtvych skutkov, aby sme svätoslúžili živému Bohu**“ (Žd 9,14). Čo máme ešte povedať? Už sme zmierení, máme pokoj, sme blízki Bohu a máme prístup k Bohu aj očistenie v krvi. Spomeňme si ale ešte na slová Pánove pri ustanovení večeri: „**...toto je moja tej novej zmluvy krv, ktorá sa vylieva za mnohých na odpustenie hriechov.**“ (Mt 26,28) A Peter napísal, že sme „**...vykúpení zo svojho**

márneho obcovania drahou krvou“ (1Pt 1,18-19). No nielen vykúpení, ale aj posvätení, pretože On trpel vonku za bránou (Žd 13,12). A napokon bude žalobca našich bratov, drak, zvrhnutý a premožený, lebo „**zvítazili nad ním skrze krv Baránkovu**“ (Zj 12,11). To znamená **pre Baránkovu krv**, lebo bola vyliata za ich viny (porovnaj R 8,32-33). Celá Cirkev je vlastníctvom Krista, pretože si ju „**...dobyť svojou vlastnou krvou.**“ (Sk 20,28)

Písmo nás učí, že očistenie drahou krvou je raz a navždy; pretože náš Pán povedal: „**Kto je umytý, nepotrebuje iného, len aby si umyl svoje nohy, lebo je celý čistý.**“ (J 13,10) V liste Židom v 10. kapitole je potom reč o dokonalom očistení jednou obeťou. Keby nebolo dokonalé, musel by Kristus „**mnohokrát trpieť od počiatku sveta**“. Ale Kristus trpel len raz, pretože na nás sa plní to, čo sa na ľudoch obetujúcich v stánku nikdy nenaplnilo, totiž: že raz očistení, už nemáme nijaké svedomie hriechov (10,2).

Tak hovorí Božie Slovo o Kristovej krvi. Ku týmto Božím vyjadreniam nič nepridávajme a tiež z nich nič neuberajme. Podľa Písma teda nie je správne tvrdenie alebo vyjadrenie v piesňach, že v krvi je moc k premáhaniu hriechu (napr. pýchy) alebo že ona dá silu k úspešnej službe Pánovi. My sme v tomto článku poukázali, pre aký účel bola preliata tá drahá Kristova krv. A tak denne ďakujeme Pánovi za Jeho drahú krv, ktorej plnú cenu tu na zemi nikdy nevystihneme.

Čo sa týka sily a moci, o tú sa postaral náš živý Spasiteľ, ktorý je povýšený nad všetky nebesia a sám je mocný zachovať nás tak, že neklesneme a postaviť bezvadných pred tvárou svojej slávy v plesaní (Júda 24). Tiež Svätý Duch bol vyliaty preto, aby prebýval v nás a aby sme žili svätý a Bohu ľúby život na zemi. On tiež riadi a usmerňuje naše srdce k Pánovmu príchodu a zmocňuje nás, aby sme slúžili Pánovi s oddanosťou a vŕcne. V ňom je naše zmocnenie. Ak Ho

nebudeme zarmucovať prekážať Mu v Jeho posväcujúcej činnosti, tak budeme plní ovocia: lásky, radosti, pokoja, zhovievavosti, dobroty, dobrotivosti, vernosti, krotkosti a zdržanlivosti (G 5,22). A to je túžba všetkých nás.

Ján Šerfel

VŠETKO V KRISTOVI

„A vďaka Bohu za Jeho dar, ktorý sa nedá vyrozprávať.“ (2K 9:15)

Vďaka Bohu za ten najväčší dar, ktorý sa nedá vyrozprávať. Tak volá vykúpená duša, ktorá poznala, uverila, a prijala ten Boží dar. Drahá duša, ktorá nemôžeš takto zvoľať, pretože ti bráni samozspravodlivosť, zastav sa! Never klamným domnienkam svojho srdca. Možno je tvoja cesta podľa miery ľudskej spravodlivosti bezúhonná, ale Boh je jediný, ktorý hodnotí a pozná. Neuvažuj, čo máš robiť sám svojou silou, skutkami, aby si bol spasený. Platidlo, ktorým chceš zaplatiť svoj život, neobstojí pred spravodlivým svätým Bohom. Je falošné, pochádza z tlačiarne satana, nepriateľa Božieho a ľudského. Či chceš upadnúť do rúk živého Boha ako Sudcu? Pýtaš sa, či niet záchrany, vyslobodenie z toho hrozného postavenia? Áno je vyslobodenie! Bohu buď za to chvála! To vyslobodenie nie je v rukách človeka, ale v rukách všemohúceho Boha. On sám je prameňom záchrany, spasenia. Tak teda čo mám robiť, aby som bol spasený? Odpoveď na ňu dáva Pán Ježiš: **„Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodného syna dal, aby nikto kto verí v neho nezahynul, ale mal večný život.“ (J 3:16)** Nič viac, len vyznať svoj hriech v pokání a uveriť Jemu.

Ako miloval Boh svet? Ale Boh **„tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás.“ (R 8,5)** Nie až

potom nás Boh miloval, keď dokonil spasenie na kríži, ale keď sme my boli hriešnikmi. Nie až potom, keď sme my milovali. Ale On prvý miloval nás. (1J 4:19) Aká veľká, nesmierna je Božia láska. Nevyspytateľné je zľutovanie Božie k nám hriešnikom! **„...ktorý to neušetril vlastného Syna, ale Ho ta dal za nás za všetkých...“ (R 8:32).** Svätý Boh ani vlastného Syna neušetril: **„Toho, ktorý nepoznal hriechu, učinil za nás hriechom, aby sme my boli spravodlivosťou Božou v ňom.“ (2K 5:21)** Dokonalá láska, dokonalé spasenie, dokonalé dielo. Či môže niečo k tomu ešte pridať človek, hynúci hriešnik? Či zvýši lesk, krásu, nádheru diela Pána Ježiša Krista na Golgote, prídavkom zo svojej strany? Ach, aký to klam!!! To čo môžeme dať, priniesť, sú naše alebo boli naše hriechy, viny, aby ich Pán Ježiš zbral na seba. **„On bol smrteľne ranený pre naše prestúpenia, zdrtý, pre naše nepravosti. Hospodín uvalil na Neho nepravosť všetkých nás. Ale Hospodínovi sa ľúbilo Ho tak zdrtiť a strápiť nemocou aby, ak Jeho duša položí obeť za hriech, videl svoje semeno, ... z námahy svojej duše uvidí výsledok, nasýti sa“ (Iz 53,5-6,10-11).** Výsledkom, ovocím, semenom, námahy Jeho duše sú všetci tí, ktorí tomu uverili, vyznali svoje hriechy, vinu, prijali očistenie v krvi Pána Ježiša Krista, narodili sa znova. Drahá duša, ktorá si ešte neokúsila, neprijala, nepoznala túto pravdu vo svojom srdci, živote, ponáhľaj sa bez váhania k Pánovi Ježišovi. Trón Boží je už trónom milosti. **„Lebo sa zjavila milosť Božia spasiteľná všetkým ľuďom.“ (Tt 2,11)** **Nezotrúvavaj vo svojom stave bezstarostnosti, ale vyznaj svoje hriechy. Priblíž sa s dôverou k Bohu, On je hotový Ťa prijať s láskou a zľutovaním! On sám vyzýva, prosí hriešnika. Hovorí apoštol Pavol: „Prosíme za Krista, zmierte sa s Bohom!“ Ó aká nekonečná je Božia láska v Kristu Ježišovi.**

A čo povieme na Božiu lásku my, veriaci v Pána Ježiša Krista? Všetci v pokore skláňame svoje srdcia s vyznaním: „Áno, všetko, čo máme a sme je len v Pánovi Ježišovi Kristovi, z milosti, zdarma,

skrze Božiu lásku, ktorou nás miloval, miluje a bude vždy milovať.“ „... a milujem ťa večnou láskou, preto ti ustavične činím milosť.“ (Jr 31,3)

Zotrúvali na modlitbách

Úvahy o modlitbe.

Josef Kurz

MODLITBOU K ČINU (Nehemiáš 1,1-11)

Úvod

Smutnú správu počul Nehemiáš, kráľovský čašník, na dvore perzského kráľa: Ostatky ľudu, ktorí boli ušetrení zajatia, žijú pod veľkým útlakom, jeruzalemský múr je rozbořený, jeho brány sú spálené a niet nádeje na zlepšenie, veď tento stav trvá od pádu Jeruzalema už asi 140 rokov.

Keď to Nehemiáš počuje, plače a niekoľko dní sa postí a modlí k Bohu. Keď sa takto prijímajú neblahé správy o úpadku Božieho ľudu, nastáva čas obnovenia. Obnovovateľom je samotný Boh. On je „...opraviteľom trhlín, napraviteľom, ciest aby sa mohlo bývať.“ (Iz 58,12)

Na obnovenie si Boh vyvoluje potrebné nástroje. V tomto prípade to má byť Nehemiáš. Jemu bude zverená dôležitá úloha: vybudovať okolo Jeruzalema múr. Kráľovský čašník sa má stať staviteľom! Toto hovorí jasne o tom, že Pán Boh nepoužíva vo svojom diele predovšetkým odborníkov, ale **modlitebníkov**. Pán Boh si vo svojej milosti iste používa aj odborníkov. Keď bolo potrebné napr. preložiť do češtiny Bibliu, použil na to ľudí, ktorí poznali gréčtinu, hebrejštinu a výborne ovládali češtinu. Tak vznikla Kralická biblia. Ale to najdôležitejšie je to – už či ide o odborníkov alebo neodborníkov – aby boli srdcia tých ľudí zapálené láskou k Bohu a k Božiemu dielu, aby to boli

modlitebníci. Potom sa z nich môžu stať odborníci v Božom diele.

Obdobný príklad máme v evanjeliu Jána 21, 15-17. Pán Ježiš sa trikrát pýta Petra, či Ho miluje: „**Šimon Jonášov, miluješ ma?**“ Nepýta sa na to, či výborne ovláda Starý Zákon a či je zbehlý v metódach výkladu Písma a vo všetkých oblastiach duchovnej práce. Pýta sa na to, či Peter úprimne a opravdivo miluje Pána a to bez akéhokoľvek povyšovania sa a s hlbokým vedomím vlastnej nehodnosti. To je rozhodujúce. Len človekovi, ktorý sa nepovyšuje v sebaláske nad ostatných ľudí a je si vedomý toho, že „**my milujeme Jeho preto, lebo On prvý miloval nás**“ – len takému človekovi môže Pán zveriť svoje ovce a svoje dielo.

Toto všetko je pre nás veľmi dôležité. Pán Boh volá do svojho diela ľudí, ktorí milujú Pána a ktorí majú tiež lásku ku Jeho dielu: ľudí, ktorí sa dokážu opravdivo a celým srdcom modliť za zdar a prospech Pánovho diela. Túto skutočnosť nám odkazuje životný príbeh Nehemiáša. V jej súvislosti si ukážeme hlavne dve veci:

1. Na povahu Nehemiášovej modlitby,
2. Na to, že každá opravdivá modlitba je prameň sily, z ktorého vyvierajú činy.

1. Povaha Nehemiášovej modlitby

Duchovná a mravná úloha človeka sa dá posudzovať podľa úrovne jeho modlitby: za čo sa modlí a v akom duchu sa modlí. Nehemiášova modlitba ukazuje, že jeho duchovno-mravná úroveň bola veľmi vysoká.

Predovšetkým to bola modlitba pravého **pokánia** (*Neh 1,6-7*). Nehemiáš nezvaľuje vinu za neutešený stav vecí na iných, ale sa stotožňuje s hrešiacimi. Aj keď Nehemiáš patrí k úplne inej generácii, ako bola tá, ktorá niesla bezprostrednú vinu na páde Jeruzalema, predsa neodsudzuje svojich otcov, ale stavia sa do jednej rady s vinníkmi: **„Vyznávam hriechy synov Izralových, ktorými sme hrešili proti tebe i ja i dom môjho otca sme hrešili. Hrubo sme hrešili proti tebe a neostrihali sme prikázani a ustanovení ani súdov, ktoré si prikázal Mojžišovi, svojmu služobníkovi.“** Takých ľudí Boh vypočuje, keď sa k Nemu, ku trónu milosti blížia s pokoreným srdcom. Nie ako žalobcovia, ale ako kajúnci, ktorí vyprosujú milosť pre seba aj druhých.

Je to tiež modlitba skutočnej viery (*Neh 1,8-9*). Nehemiáš sa opiera o Božie slovo. Je plný istoty, že Božie slovo sa musí vždy naplniť, či ide o hrozby, alebo o zaslúbenia: **„Rozpomeň sa, prosím, na slovo, ktoré si prikázal svojmu služobníkovi Mojžišovi povediac: Vy zhrešíte dopustiť sa nevernosti, ja vás rozptýlim medzi národy. Ale keď sa navrátite ku mne a budete ostrihať moje prikázania a budete ich činiť, keby boli niektorí z vás zahnaní až na konci nebies, aj odtiaľ ich zhromaždím a dovediem ich na miesto, ktoré som si vyvolil na to, aby tam prebývalo moje meno.“** V Nehemiášovej modlitbe nie je nič osobné, sebecké, malicherné.

Ide mu o to, aby sa naplnilo Božie slovo. Nehemiáš vie, že slovo Božie sa musí vždy naplniť. Národnú katastrofu nevníma ako výsledok nepriaznivých okolností, ale ako naplnenie Božích hrozieb. Ale práve tak vie, že Pán Boh má moc splniť i svoje sľuby. Preto sa o ne opiera. Jeho modlitba je nesená hore vierou v Božie zaslúbenia. Taká modlitba doletí vždy až ku Božiemu srdcu a nezostane nikdy bez odpovede.

Nehemiášova modlitba je tiež modlitbou **pokory** (*Neh 1,10-11*). Opravdivý modlitebník vždy pristupuje k Bohu s vedomím, že Bohu nemôže vnucovať svoju vôľu, že je úplne odkázaný na Božiu milosť. Aj Nehemiáš sa skláňa pod mocnú Božiu ruku a spolieha sa len na Božie milosrdenstvo: **„Prosím, tedy, ó, Pane, nech pozoruje tvoje ucho na modlitbu tvojho služobníka a na modlitbu tvojich služobníkov, ktorí si žiadajú báť sa tvojho mena, a daj dnes, prosím, svojmu služobníkovi zdaru...“**

2. Modlitba je prameň činov

Nehemiášova modlitba je opravdivá. Je to modlitba pokánia, viery a pokory. Modlitba z celého srdca a z celej duše. A taká modlitba je vždy prameňom sily, z ktorého vyvierajú činy. Opravdivý modlitebník je človekom činu. Ak niekedy bol človek nezlomnej energie, človek vytrvalý, idúci neochvejne za svojim cieľom, muž činu, ktorý prekoná všetky prekážky a protivenstvá navzdor všetkému dokončí dielo, ktoré si predsavzal, potom tým mužom bol Nehemiáš. A bol ním práve preto, že bol opravdivým modlitebníkom.

Ak sa za niečo opravdivo modlíme, potom už tá modlitba sama je vždy počiatkom nejakého diela a nejakej práce. Pán Boh veľmi často zmocní práve toho modlitebníka, aby išiel a konal dielo, za ktoré sa modlí. A nevadí, že trebárs nie je odborníkom. Nehemiáš bol kráľovským čašníkom. Nebol staviteľom a nevyzval sa v stavebníctve. Ale Pán Boh ho poslal, aby uskutočnil dielo, za prospech ktorého sa modlil. A Nehemiáš ide a stáva sa staviteľom jeruzalemského múru.

Modlitba je vždy východiskom praktickej činnosti. Je prameňom činov. A tiež aj naša činnosť musí byť v súlade s modlitbou. Zdôrazníme si tieto skutočnosti niekoľkými príkladmi.

V 2. *Mojžišovej 17,8-13* čítame o tom, ako bojuje Izrael proti Amalechovi. Vidíme tu Mojžiša, Árona a Húra na vrchu

hory. Mojžišove ruky sú vzťahnuté hore. Dole pod horou bojuje Jozue s mladými bojovníkmi mečom proti Amalechovi. Jozuov meč víťazí len potiaľ, pokiaľ sú Mojžišove ruky vzťahnuté hore. Mojžišove ruky nám zobrazujú nepretržitý skrytý modlitebný život. Jozuov meč je obrazom praktickej činnosti. Ak sa za niečo opravdivo modlíš a žiadaš si to, potom musí byť tvoja praktická činnosť v súlade s modlitbou. Keď sa modlíš za to, aby Pán Boh potešoval svojim slovom, posilňoval osamelých a opustených, možno že práve teba si použije, aby si navštevoval osamelých a prinášal im Božie slovo. Keď však sám túto službu zanedbávaš, aj keď máš možnosť ju konať, potom sa modlíš nadarmo. Tvoja modlitba nie je opravdivá. A keď sa mladý kresťan modlí za čisté srdce, ale potom sa dá do čítania nejakého úpadkového románu s nečistým námetom, potom je jeho praktická činnosť v rozpore s modlitebným životom. Modlitba nie je opravdivá a nie je vypočutá. U Nehemiáša nebol rozpor medzi modlitbou a praktickou činnosťou. Modlil sa za šťastný prospech diela obnovenia v judskej zemi, ale ihneď začal aj prakticky toto dielo s Božou pomocou uskutočňovať.

Iný príklad opravdivej modlitby, ktorá ihneď prechádza v činy a praktickú činnosť, máme v *Skutkoch 4,23-31*. Apoštolom bolo pod hrozbou zakázané zvestovať Božie slovo o Kristovi. Keď boli prepustení a prišli medzi svojich, všetci sa začali modliť za to, aby ich Pán zmocnil, aby ich oslobodil od všetkého strachu a dal im hovoriť Božie slovo prosto a smelo. Pretože sa modlili opravdivo a celou bytosťou za to, čo chceli činiť, odpoveď prišla okamžite: „**A keď sa pomodlili, zatraslo sa miesto, kde boli zhromaždení, a zrazu boli všetci naplnení Svätým Duchom a hovorili slovo Božie prosto a smelo.**“

A to tiež životná skúsenosť Nehemiášova. Modlí sa opravdivo za obnovu Jeruzalema a Pán Boh si volí za nástroj

tej obnovy práve Nehemiáša. Modlitebník sa stáva mužom činu. Modlitba je prameňom činnosti a zdroj nesmiernej sily a neochabujúcej energie. Aká dlhá a nebezpečná bola cesta do Jeruzalema. A koľko ťažkostí čakalo na Nehemiáša, keď už bol na mieste. Boli tu mocní nepriatelia, ktorí sa snažili prekaziť a zmařit Nehemiášove dielo intrigami, výsmechom, ohováraním, všelijakou lstou aj hrozbami, zastrašovaním a dokonca i mocou. Ale Nehemiáš čelí statočne všetkým ťažkostiam a protivenstvám, vyhýba sa nachystaným pasciam, nebojí sa vyhrážok, nedá sa zastrašiť, činí včas opatrenia, aby jeho práca nebola zastavená mocou, a všetko prekonáva a cez všetky tieto prekážky dielo dokonáva: múr okolo Jeruzalema ja vystavaný a brány osadené. Kde bol prameň tejto úžasnej sily, tejto nezlomnej energie, tejto húževnatej vytrvalosti? Jedine v modlitebnom živote. Nehemiášova modlitba bola nielen prvým východiskom jeho činnosti, ale tiež ustavičným prameňom sily, ktorá Nehemiáša stále podnecovala a zmocňovala v jeho práci, takže nikdy vo svojej práci nepoľavil, až napokon dokončil svoje dielo (*Neh 7,1*). Tento príklad verného Božieho muža dávneho by nás mal potešiť a povzbudiť k opravdivej a vytrvalej modlitbe za dielo obnovy v cirkvi.

Záver

Bratia a sestry, za čo sa máme modliť, povzbudení Nehemiášovým príkladom?

Modlime sa predovšetkým za to, aby sme sa vôbec modlili: aby sme boli **modlitebníkmi**. Učeníci prosili Pána: „**Pane, nauč nás modliť sa!**“ (*Lk 11,1*) Neprosili za to, aby dokázali kázať, alebo uzdravovať nemocných, ale za to, aby sa vedeli modliť. Kde je opravdivá modlitba, tam bude i každá iná prospešná činnosť.

Modlime sa za to, aby sme boli **stavitelia múru okolo Jeruzalema**: aby sme neboli kritici, kverulanti, reptáci, ale

ľuďmi hľadajúcimi vždy kladné východisko z ťažkostí a oddelenými pre svedectvo evanjelia, pre bratskú lásku a pre obecnosť s Pánom, v ktorom by sme Ho slávili za to všetko, čím sa nám stal vo svojom diele i vo svojej osobe.

Modlime sa za opravdivé **vnútorné oddelenie od sveta**, nie kláštornými múrmi, ale mocným pôsobením Svätého Ducha v srdci: poslušnou dôverou v Krista.

Modlime sa za opravdivé **pokánie**. Aby sme sa nepovyšovali nad tých, ktorí zaviniли dnešný úpadok, ale aby sme dokázali povedať s Nehemiášom každý osobne: „**Aj ja a dom môjho otca sme zhrešili.**“

Modlime sa za to, aby sme neklesali na mysl pri pohľade na trosky a ruiny, ale hľadeli s dôverou k Tomu, ktorý je i dnes „**Opraviťom trhlín a napravovateľom ciest k bývaniu.**“

Modlime sa i za to, aby sme sa nebáli žiadnych prekážok a žiadnej námahy. Náš Pán, ktorý je väčší než všetky prekážky a ktorý posilňoval Nehemiáša, môže posilňovať aj nás. Aby sme dokončili uložené dielo. Božie dielo nemôže byť zmarené.

A modlime sa za to, aby sme rozumeli Božím zaslúbeniam, opravdivo im verili a očakávali ich naplnenie. A aby nás Pán vyslobodil od všetkého strachu.

SPRÁVY ZO ZBOROV

Svedectvo brata Ondreja Palicza zo Šamorína

„**Pán koná zázračne ...neboj sa, ja som s tebou!**“

Bolo to v noci roku 1998, keď ma prebudilo ostré pichnutie v hrudi, ako by ma niekto prebodol nožom. Vzal som si tabletku proti bolesti a zaspal. O týždeň neskôr mi prišlo veľmi nevoľno a odviezli ma do nemocnice. Po troch týždňoch mi diagnostikovali prasknutú výstelku aorty a bol som postavený pred ťažké rozhodnutie, či sa podrobiť operácii, ktorá bola vzhľadom na môj vek 78 rokov riskantná. Po modlitbách som sa aj so súhlasom najbližších rozhodol vložiť do Pánovej vôle a neísť na operáciu.

Po prepustení z nemocnice domov som bol veľmi slabý. Lekári mi nedávali viac ako tri týždne života. Keď som prišiel domov, vošiel som do svojej izby, kľakol pred Pánom a povedal Mu: „*Pane Ježišu, Ty si Pán živých i mŕtvych. Ak chceš, môžeš ma uzdraviť, ak nie, nech sa stane Tvoja vôľa.*“ Po modlitbe sa ozvali vo mne nasledovné slová Písma: „**Neboj sa, len ver! Ja som s tebou.**“

Liečil som sa iba konzervatívnym spôsobom. Po čase som zosilnel a bolesť sa neozývala. Po piatich rokoch volali z nemocnice manželke a pýtali sa jej, či ešte žijem. Na druhý deň som dostal telegram, aby som prišiel na vyšetrenie. Primár ma s údivom privítal: „*Vy ešte žijete?*“ Po vyšetrení mi povedal: „*Pán Palicz, vy ste tretí pacient zo sto s touto diagnózou, ktorý prežil.*“ Na to som mu odpovedal: „*Pán primár, ja uznávam vedomosti lekárov, ale je ešte jeden väčší Lekár, tam hore!*“ Na to mi odpovedal: „*Áno, ja viem, ja som katolík.*“

Vo februári uplynulo desať rokov od prvého príznaku choroby a vďaka Bohu nemám žiadne problémy so srdcom ani aortou. Velebím a vyvyšujem svojho Spasiteľa! Doma si rád spievam staré duchovné piesne: „*...dúfaj v Pána, nezabudne na teba...*“ Alebo: „*...neboj sa viac, veď ja som s tebou...*“

Milí veriaci čitatelia, ak ste v nejakých ťažkostiach a máte problémy, spomeňte si na slová Pána Ježiša: „Neboj sa, Ja som s tebou!“